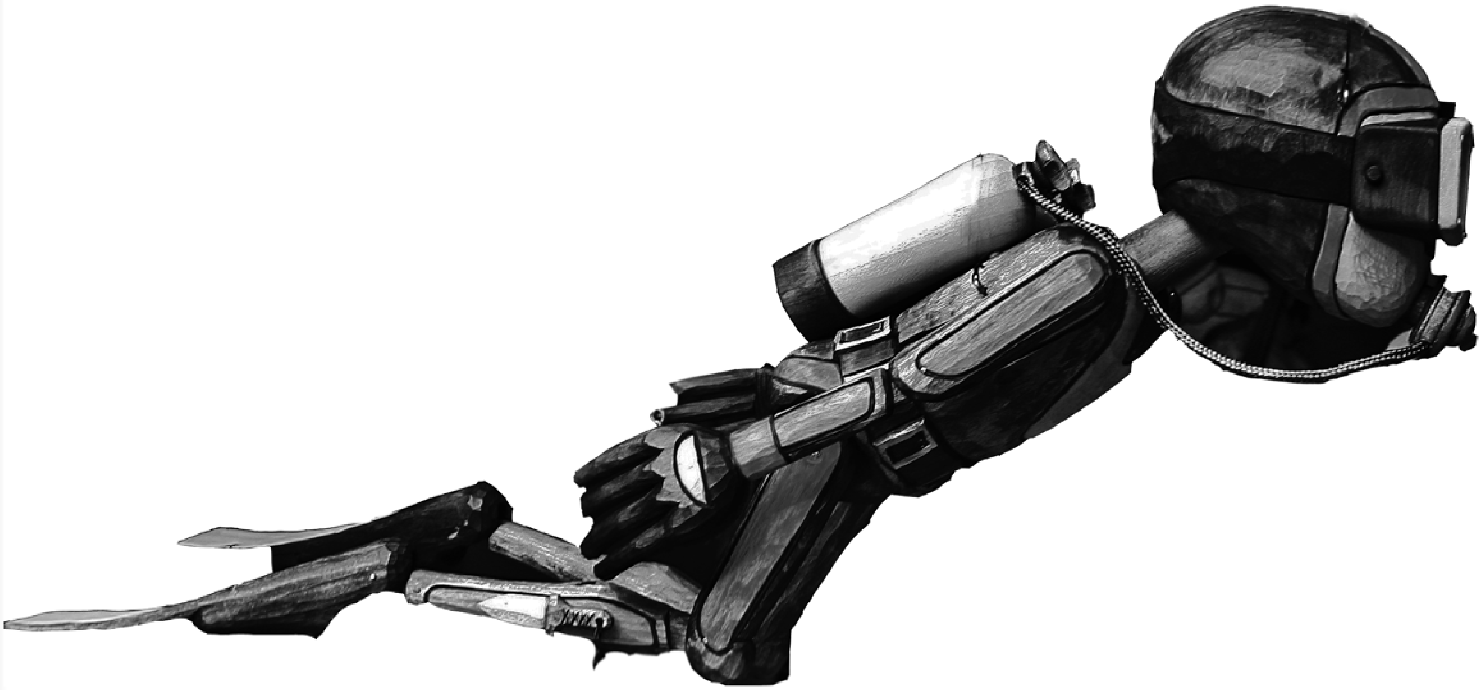
ΑΝΕΠΙΚΑΙΡΑ

#3

Για την αναρχία και την κοινωνική απελευθέρωση

Χειμώνας '10

Περιοδικό Ανεπίκαιρα
www.anepikaira.org

ποιοι; γιατί; πώς;

Τα "Ανεπίκαιρα" αποτελούν προϊόν της προσπάθειας μιας ομάδας ανθρώπων που συναντήθηκαν πολιτικά στα πλαίσια του Αυτοδιαχειριζόμενου Στεκιού Αγίας Παρασκευής - Χαλανδρίου και διατήρησαν πολιτικούς δεσμούς και μετά το κλείσιμό του. Η παρουσία στο στέκι και οι ζυμώσεις που πραγματοποιήθηκαν εκεί δημιούργησαν μια ελάχιστη συναίνεση γύρω από τον τρόπο που αντιλαμβανόμαστε το κοινωνικό γίγνεσθαι. Συνοπτικά λοιπόν, το παρόν έντυπο στέκεται όχι μόνο κριτικά αλλά κυρίως επιθετικά απέναντι στις υπάρχουσες κοινωνικές δομές. Δεν έχει ούτε καλοπροαίρετες ούτε συμβουλευτικές τάσεις για αυτήν την κατάσταση. Απεναντίας επιθυμεί τη ριζική επανανοηματοδότησή της μέσω της αυτόνομης και αδιαμεσολάβητης δράσης της κοινωνίας, δηλαδή όλων μας. Δεν αναζητά ούτε δέχεται χρήματα και άρα διατίθεται χωρίς αντίτιμο, χέρι με χέρι και πόρτα με πόρτα, κυρίως στους δήμους της Αγίας Παρασκευής και Χαλανδρίου, ακριβώς επειδή πιστεύουμε ότι οι ανάγκες, οι επιθυμίες, η θέληση, οι ιδέες και οι σκέψεις μας δεν μπορούν να κοστολογηθούν (άλλωστε ποιος θα τις αγόραζε;).

περιεχόμενα

επικοινωνία: anepikaira@yahoo.gr (καθώς και αν θέλετε το επόμενο τεύχος σπίτι σας)

Ασκούν στον αδερφό σας βία, κι εσείς τα μάτια κλείνετε!
Αυτός ουρλιάζει δυνατά κι εσείς σωπαίνετε;
Όποιος βία ασκεί, τριγυρνά εδώ κι εκεί θύμα να διαλέξει.
Κι εσείς δεν λέτε λέξη μόνο:
"Σ' εμάς κακό δεν πρόκειται να κάνει αφού δεν βγάζουμε μιλιά όσους και να ξεκάνει"
Τι σόι πόλη είναι αυτή κι εσείς τι άνθρωποι είστε;
Όταν σε κάποια πόλη κάτι άδικο συμβεί πρέπει να γίνει σηκωμός,
Κι όπου αυτό δεν γίνεται, τότε είναι καλύτερο η πόλη να βουλιάξει.

Να καεί, πριν γίνει η νύχτα σκοτεινή!

Μ. Μπρέχτ

ανοιχτή συνελεύση κατοίκων Αγίας Παρασκευής

Μία από τις άμεσες συνέπειες της εξέγερσης του Δεκέμβρη ήταν η αύξηση του ενδιαφέροντος αρκετών πολιτών για τα κοινά γενικότερα και για τις τοπικές υποθέσεις ειδικότερα. Καθώς η εξέγερση δεν περιορίστηκε στο κέντρο της Αθήνας αλλά διαχύθηκε στις γειτονιές και τα προάστια της μητρόπολης, ένα μεγάλο κομμάτι του πληθυσμού ήρθε σε επαφή με το κλίμα αμφισβήτησης του κατεστημένου, κινητοποιήθηκε και κουβέντιασε, άκουσε ή και θυμήθηκε πράγματα που πιθανώς να είχε παραβλέψει ή ξεχάσει. Χωρίς να θέλουμε να υπερτιμήσουμε την απήχηση της εξέγερσης, νομίζουμε ότι μπορούμε δικαιολογημένα να ισχυριστούμε ότι για πολλούς συμπολίτες μας η δολοφονία ενός μαθητή από ένα αστυνομικό αποτέλεσε ένα ισχυρό σοκ που τους έκανε να συνειδητοποιήσουν τη σαπίλα και την αθλιότητα ενός συστήματος που σκοτώνει παιδιά. Από εκεί και πέρα δεν πιστεύουμε ότι είναι δύσκολο να καταλάβει κανείς ότι αυτό ακριβώς το σύστημα κλέβει την ίδια μας τη ζωή υποχρεώνοντάς μας να δουλεύουμε εξαντλητικά και αλλοτριωμένα για να επιβιώσουμε, στριμώχνοντάς μας σε πολυκατοικίες και γειτονιές χωρίς πράσινο και ελεύθερους χώρους, εξαπατώντας μας υποσχόμενο ένα ψεύτικο καταναλωτικό παράδεισο ως ανταμοιβή σε μια εξουθενωτική πραγματικότητα.

Σε αυτό το πλαίσιο αρκετοί συμπολίτες μας τόσο στην Αγία Παρασκευή όσο και σε άλλες συνοικίες της Αθήνας άρχισαν να αντιλαμβάνονται εκ νέου την αξία της συλλογικής οργάνωσης ως τη μόνη δυνατή απάντηση στη σύγχρονη καπιταλιστική βαρβαρότητα αλλά και ως φυσικό μονοπάτι που τους επιτρέπει να έχουν λόγο και να παίρνουν αποφάσεις για τα ζητήματα που τους αφορούν. Η συναντίληψη οδήγησε στη συνεύρεση και στη συναπόφαση. Συγκροτήθηκαν λοιπόν ανοικτές λαϊκές συνελεύσεις κατοίκων οι οποίες, λειτουργώντας με αμεσοδημοκρατικές διαδικασίες, έδωσαν σε πολίτες πολλών γειτονιών τη δυνατότητα να εκφρασθούν και να δράσουν για τα ζητήματα που τους αφορούν.

Μια τέτοια συνέλευση λειτουργεί από το Φεβρουάριο του 2009 και στην Αγία Παρασκευή. Ικανός αριθμός κατοίκων συγκεντρώνεται σχεδόν κάθε βδομάδα είτε στο δημαρχείο, είτε σε σχολικές αίθουσες είτε σε πλατείες και διαβουλεύεται για ζητήματα που αφορούν την πόλη μας, και όχι μόνο. Έξω από κομματικές εξαρτήσεις, απλοί άνθρωποι, με υποχρεώσεις και πιεστικά ωράρια, βρίσκουν χρόνο να συγκεντρωθούν, να συνδιαλλαγούν και να παρέμβουν στα δρώμενα της πόλης. Δημοσιοποιούν τη δράση και τις ιδέες τους μέσα από κείμενα και αφίσες, διοργανώνουν πορείες και θεματικές συζητήσεις, ενημερώνουν για τη δράση τους μέσω του διαδικτύου (anoixtisyneleysiagparaskevis.blogspot.com) Η κίνηση αυτή είναι ό, τι πιο ελπιδοφόρο και ζωντανό έχει παράξει η πόλη μας τα τελευταία χρόνια. Ατομικές και συλλογικές νησίδες αντίστασης που υπήρχαν ήδη άρχισαν να συναντώνται και να αρθρώνουν ένα λόγο ρηξικέλευθο και εύστοχο, αναδεικνύοντας τη σωστή διάσταση των προβλημάτων της πόλης μας.

Βέβαια τα προβλήματα αυτά δεν μπορούν να ειδωθούν έξω από τον τρόπο με τον οποίο διαρθρώνεται ο κοινωνικός ιστός της πόλης, υπακούοντας στις επιταγές του μοντέλου ανάπτυξης που έχει επιλέξει η τοπική και εθνική εξουσία για τα μητροπολιτικά προάστια. Ανάπτυξη που όπως έχουμε ήδη αναφέρει παραπέμπει σε ένα και μόνο στόχο, εκείνο της συνεχούς αύξησης της κερδοφορίας μέσω της εκμετάλλευσης κάθε στοιχείου της πόλης που θα μπορούσε να θεωρηθεί εν δυνάμει πηγή χρηματικού κέρδους. Η πολιτική αυτή, που με συνέπεια ακολουθεί η δημοτική αρχή όλα αυτά τα χρόνια, δεν είναι ούτε δεξιά ούτε αριστερή. Είναι ο μονόδρομος που ακολουθεί κάθε εξουσία ενταγμένη στον καπιταλιστικό τρόπο οργάνωσης της κοινωνίας. Η εξουσία αυτή μας θέλει εργαζόμενους και καταναλωτές. Δεν την ενδιαφέρει τίποτα που να ξεφεύγει από αυτό το πλαίσιο. Ως ανάπτυξη ενός προαστίου θεωρεί τον πολλαπλασιασμό των κάθε είδους καταστημάτων και τη διευκόλυνση της πρόσβασης στα εμπορεύματα. Αν θέλει να καταλάβει κανείς την αντίληψη που έχει η δημοτική αρχή για την πόλη μας, αρκεί να κάνει μια βόλτα στην Αγίου Ιωάννου. Ο κυριότερος δρόμος της πόλης είναι ένα ατελείωτο καταναλωτικό πανηγύρι γεμάτο καταστήματα κάθε είδους, νυχτερινά κέντρα όπου πραγματώνεται το σύγχρονο lifestyle του ατομισμού και της ευδαιμονίας, τράπεζες που ληστεύουν τις ζωές μας.

Η δε ανάπλαση που επιχειρείται τον τελευταίο καιρό δύσκολα θα αλλάξει το χαρακτήρα του δρόμου. Ακόμη και αν πιστέψουμε τον οικολογικό χαρακτήρα του έργου που υπόσχεται τη βελτίωση των βιοκλιματικών συνθηκών του δρόμου, οφείλουμε να επισημάνουμε ότι και αυτή η προσπάθεια δεν απευθύνεται στους κατοίκους αλλά μάλλον στην εμπορική δραστηριότητα της πόλης. Ο εξωραϊσμός δεν θα γίνει στις γειτονιές της πόλης μας, εκεί που ζούμε και αναπνέουμε αλλά θα αφορά το εμπορικό κέντρο της αποσκοπώντας στην περαιτέρω διευκόλυνση της κατανάλωσης. Έτσι η βόλτα στην Αγίου Ιωάννου θα γίνεται πλέον σε ένα αισθητικά αναβαθμισμένο πλαίσιο, η κίνηση των αυτοκινήτων ίσως μειωθεί, τα πεζοδρόμια μπροστά από μαγαζιά θα μεγαλώσουν

ώστε ο πελάτης να έρχεται ευκολότερα. Η αλήθεια όμως είναι ότι η κίνηση στην Αγίου Ιωάννου οφείλεται περισσότερο στον πολλαπλασιασμό των καταστημάτων. Τα δε πεζοδρόμια είναι ήδη αρκετά μεγάλα, απλώς καταλαμβάνονται συνεχώς από τα οχήματα των πελατών που συρρέουν καθημερινά. Την ίδια ώρα η κίνηση θα αυξηθεί στους διπλανούς δρόμους, εκεί που βρίσκονται τα σπίτια μας. Και τελικά πόσο αξιόπιστες μπορεί να είναι οι οικολογικές ευαισθησίες μιας δημοτικής αρχής η οποία, όπως εύστοχα επισήμανε ένας κάτοικος κατά τη διάρκεια μιας συνέλευσης, δεν φύτεψε ούτε ένα δέντρο κατά τη διάρκεια της θητείας της αλλά επέτρεψε – προσθέτουμε εμείς – να οικοδομηθεί και να εμπορευματοποιηθεί ο μοναδικός ελεύθερος χώρος στην Αγίου Ιωάννου, το κτήμα Σιστοβάρη (πλέον Da Vinci Ferrari Club).

Βλέπουμε λοιπόν μια διαρκή επίθεση στους υπάρχοντες ή εν δυνάμει ελεύθερους κοινωνικούς χώρους, χώρους που θα αποτελούσαν σημεία αναφοράς για τους κατοίκους έξω από εμπορευματικές λογικές.

Κι όμως οι χώροι αυτοί αποτελούν μια ανάγκη για την πόλη μας. Χώροι όπου οι κάτοικοι θα έχουν τη δυνατότητα να εκφράζονται ελεύθερα αλλά και να απελευθερώσουν τις δημιουργικές δυνατότητες που κατά τη γνώμη μας υπολανθάνουν στη σημερινή κοινωνική πραγματικότητα, εγκλωβισμένες ανάμεσα στην παραίτηση και την ανάθεση. Χώροι που θα διαχειρίζονται και θα οργανώνονται από τους ίδιους τους κατοίκους με τρόπους και σχήματα που οι ίδιοι θα σκεφτούν και θα εφαρμόσουν. Χώροι ανοικτοί σε πολιτικούς, κοινωνικούς, πολιτιστικούς και καλλιτεχνικούς πειραματισμούς και αναζητήσεις, σε πολιτικές συζητήσεις κατοίκων για τα ζητήματα που τους αφορούν. Χώροι που θα φιλοξενούν τις κοινωνικές επαφές και συναντήσεις μας και θα καλύπτουν ανάγκες που σήμερα υλοποιούνται σε εμπορευματικά πλαίσια. Χώροι τέλος που θα δρουν ενοποιητικά στις γειτονιές και θα φέρνουν τους ανθρώπους κοντά τον ένα στον άλλο ακυρώνοντας στην πράξη την απομόνωση του σύγχρονου μητροπολιτικού προαστίου και ανασυστήνοντας μια κοινότητα γύρω από τον τόπο κατοικίας και ζωής. (Ιόλας, βλέπε πιο κάτω)

Εξίσου ισχυρή είναι όμως και η ανάγκη διάσωσης και επανοικειοποίησης του βουνού που βρίσκεται δίπλα μας, του Υμηττού. Κατασκευαστικές εταιρίες, εργολάβοι δημοσίων έργων, υπουργεία και δημοτικές αρχές ορέγονται το βουνό προκειμένου να το "αξιοποιήσουν", να το κτίσουν και να αντλήσουν κέρδος. Η καταστροφή έχει ήδη ξεκινήσει με την κατασκευή της Αττικής οδού που έκοψε το βουνό στα δύο. Το νέο σχέδιο προβλέπει τεμαχισμό του Υμηττού σε ζώνες, πράγμα που θα επιτρέψει την εμπορευματοποίηση του χώρου (υπάρχουν σκέψεις για κατασκευή αναψυκτηρίων, ξενοδοχείων, ακόμα και καζίνο) καθώς και την κατασκευή νέων αυτοκινητοδρόμων που θα καταστρέψουν και τους τελευταίους πνεύμονες πρασίνου. Το σκεπτικό είναι ξεκάθαρο: το βουνό αποτελεί πηγή κέρδους και ως τέτοιο αντιμετωπίζεται. Εντελώς δε σημειολογικά η πρόσβαση σε αυτό για τους κατοίκους της Αγίας Παρασκευής είναι σχεδόν αδύνατη, τουλάχιστον με τα πόδια. Ναυτική βάση, Αμερικανικό Κολλέγιο, Αττική Οδός, Υπουργείο Γεωργίας, Δημόκριτος αποτελούν τα κρατικά και ιδιωτικά αναχώματα στην προσέγγιση του δάσους. Όλα δε φαίνεται να έχουν σχέδια επέκτασης. Ο Δημόκριτος θέλει να φτιάξει ένα τεράστιο τεχνολογικό πάρκο και το Υπουργείο Γεωργίας να οικοδομήσει την έκταση που του ανήκει ώστε να στεγάσει εκεί τις υπηρεσίες του. Η δε δημοτική αρχή προγραμματίζει την επέκταση της οδού Γραβιάς έως τον κόμβο Δημοκρίτου.

Το δάσος όμως ανήκει σε όλους και οι κάτοικοι οφείλουμε να το κατοχυρώσουμε. Είναι απαράδεκτο η πρόσβαση να είναι σχεδόν αδύνατη με τα πόδια. Αν για κάτι η πόλη μας πρέπει να

είναι υπερήφανη, δεν είναι τα χλιδάτα μαγαζιά αλλά το όμορφο βουνό. Το βουνό είναι δικό μας, ανήκει σε όλους μας, και δεν πρέπει να λεηλατηθεί από τα οικονομικά συμφέροντα, που επικαλούνται το ιδεολόγημα της "ανάπτυξης" μόνο και μόνο για να συνεχίζουν να υποβαθμίζουν τη ζωή και την αξιοπρέπειά μας. Επιπλέον, και παρά τις διακηρύξεις για ανετότερες και ταχύτερες μετακινήσεις, οι νέοι αυτοκινητόδρομοι επιτείνουν μακροπρόθεσμα το πρόβλημα. Και δεν αναφερόμαστε μόνο στη μόλυνση, την ηχορύπανση και τη σκόνη από τις εργασίες. Είναι ένα οξύμωρο σχήμα: περισσότερα αμάξια, νέοι δρόμοι, ακόμα περισσότερα αμάξια, ακόμα περισσότεροι νέοι δρόμοι. Αργά ή γρήγορα θα επέλθει ο κορεσμός, όπως συνέβη και στην Αττική Οδό της ώρες αιχμής. Και τότε θα διατυπωθεί το αίτημα για νέους δρόμους. Το γαϊτανάκι δεν έχει τέλος, προς όφελος φυσικά των μεγαλοκατασκευαστών. Όμως οι αυτοκινητόδρομοι δεν μπορούν να αποτελέσουν τη λύση, πόσο μάλλον που οι συνέπειές τους είναι καταστροφικές για το πράσινο.

Κανείς κάτοικος δεν ερωτήθηκε αν επιθυμεί την κατασκευή τους. Και νομίζουμε ότι κάθε συνειδητοποιημένος άνθρωπος θα συμφωνήσει ότι η ποιότητα ζωής είναι προτιμότερη από το να κερδίζουμε (;) κάποια λεπτά στις μετακινήσεις μας. Εξάλλου οι αυτοκινητόδρομοι προωθούν την ατομικιστική κουλτούρα του αυτοκινήτου και διαιωνίζουν τις απάνθρωπες συνθήκες μιας μεγαλούπολης-τέρας πέρα από κάθε ανθρώπινο μέτρο και λογική. Ευνοούν την χωρίς όριο επέκταση της μητρόπολης που αδηφάγα καταπίνει κάθε φυσικό ή ανθρώπινο εμπόδιο, καταστρέφοντας οικοσυστήματα αλλά και κοινότητες. Είναι άραγε τυχαίο ότι μετά την κατασκευή της Αττικής Οδού οικοδομήθηκαν περιοχές που ως τότε ήταν απλά χωριά, διευρύνοντας έτσι την αστική ζώνη της Αθήνας αλλά και αυξάνοντας δραματικά την κυκλοφορία στους δρόμους τους; Μόνο ο χαρακτηρισμός του βουνού ως εθνικός δρυμός και η απαγόρευση κάθε κατασκευής μπορούν να το διασφαλίσουν από την εμπορευματοποίηση. Παράλληλα όμως οι κάτοικοι κάθε προαστίου γύρω από τον Υμηττό πρέπει να κινητοποιηθούν και να διεκδικήσουν την ελεύθερη πρόσβαση σε αυτό προστατεύοντάς το από την κερδοσκοπία. Ή με τους ανθρώπους ή με τα κέρδη.

Το κτήμα Ιόλα θα μπορούσε να είναι ένας τέτοιος χώρος. Διεκδικούμε το κτήμα να περάσει στα χέρια των κατοίκων και να αποτελέσει ένα ελεύθερο κοινωνικό κέντρο, διαχειριζόμενο με αντι-ιεραρχικές και αμεσοδημοκρατικές διαδικασίες από μία ανοιχτή συνέλευση που θα διασφαλίζει την επί ίσοις όροις συμμετοχή όλων στη λήψη αποφάσεων. Το πολύμορφο αυτό κέντρο θα μπορούσε να φιλοξενεί ποικίλες δραστηριότητες και να καλύπτει πολλαπλές ανάγκες.

Ενδεικτικά αναφέρουμε:

- Στέγαση ανεξάρτητων πολιτικών συλλογικοτήτων της πόλης μας που αποδέχονται τις αρχές λειτουργίας του κέντρου.
- Στέγαση λαϊκών συνελεύσεων γύρω από τοπικά αλλά και ευρύτερα πολιτικά και κοινωνικά ζητήματα.
- Φιλοξενία πολιτικών και πολιτιστικών συζητήσεων και εκδηλώσεων
- Λειτουργία studio όπου τα ερασιτεχνικά μουσικά συγκροτήματα της πόλης θα μπορούν να κάνουν πρόβες ή ακόμα και να ηχογραφούν
- Χώρος συναυλιών και παραστάσεων.
- Δημοτικός κήπος, σημείο πρασίνου και δροσιάς που θα ξεκουράζει και θα αναζωογονεί τους κατοίκους.
- Παιδική χαρά που θα διασφαλίζει το παιχνίδι και θα φιλοξενεί παιδικές γιορτές πέρα από τις προκάτ εμπορευματικές λογικές των παιδότοπων.
- Καλλιτεχνικό ατελιέ, σημείο όπου οι καλλιτέχνες της πόλης θα μπορούν να δημιουργούν, να εκθέτουν και να κοινωνικοποιούν την τέχνη τους.

ανοιχτός Ιόλας

1η Νοεμβρίου 2009

Μια παραδειγματική μορφή κινηματικής δράσης έλαβε χώρα στην πόλη μας την Κυριακή 1η Νοεμβρίου 2009. Ύστερα από πρόσκληση της Ανοιχτής Συνέλευσης Κατοίκων Αγίας Παρασκευής, πολλοί συμπολίτες μας συγκεντρώθηκαν έξω από τη βίλλα Ιόλα στο Κοντόπευκο και απαίτησαν τη μετατροπή της σε έναν ανοιχτό και ελεύθερο κοινωνικό χώρο προορισμένο για τους κατοίκους. Σε μια συμβολική μάλιστα κίνηση οικειοποίησης έσπασαν το λουκέτο που κρατούσε το χώρο κλειδωμένο, μπήκαν μέσα στο κτήμα και πραγματοποίησαν μια εκδήλωση. Όσο περνούσε η ώρα ο κόσμος που συνέρρεε για να συμμετάσχει στο πρωτόγνωρο αυτό εγχείρημα αυξανόταν. Γονείς με μωρά στα καρότσια τους, μικρά παιδιά και έφηβοι με μπάλες στα χέρια, νεολαίοι αλλά και μεγαλύτεροι έκαναν πράξη έστω και για λίγο την επιθυμία τους για ελεύθερους χώρους αλλά και κατέδειξαν με εμφατικό τρόπο τη δύναμη μιας γνήσια λαϊκής κινητοποίησης.

Το ιδιοκτησιακό καθεστώς της βίλλας είναι κάπως περίπλοκο. Ο χώρος ανήκει σε έναν εργολάβο που τον αγόρασε από τους κληρονόμους του συλλέκτη. Το οίκημα που βρίσκεται μέσα έχει χαρακτηριστεί διατηρητέο από το Υπουργείο Πολιτισμού και όλος ο χώρος έχει κηρυχθεί απαλλοτριωτέος. Τα χρήματα όμως δεν έχουν δοθεί στον εργολάβο και έτσι αυτός με διαδοχικές προσφυγές στα δικαστήρια διεκδικεί την έκπτωση της απαλλοτρίωσης ώστε να μπορέσει να οικοδομήσει. Έως πρόσφατα οι αντιδράσεις προέρχονταν από τον πολιτιστικό σύλλογο της περιοχής που θέλει η βίλλα να γίνει ένας χώρος τέχνης, η δε συμπαράσταση του δήμου ήταν μάλλον αναιμική. Οι ενέργειές τους συνοψίζονται στην άσκηση πίεσης σε βουλευτές και υπουργούς ώστε το υπουργείο να απαλλοτριώσει τη βίλλα. Εκείνο όμως μάλλον δείχνει να κωφεύει.

Στο πλαίσιο αυτό η εμπλοκή των κατοίκων μέσα από μια αυτό-οργανωμένη από τα κάτω πρωτοβουλία αλλάζει τους όρους του παιχνιδιού. Η μαζικότητα και η δυναμικότητα της φέρνει κάτι καινούριο και αναγκάζει τους επίσημους φορείς να πάρουν πιο ξεκάθαρες θέσεις. Το εγχείρημα της συμβολικής οικειοποίησης ήταν αρκετά τολμηρό, εφόσον η βίλλα δεν είναι

ακόμη δημόσιος χώρος αλλά ανήκει σε έναν ιδιώτη και μάλιστα εργολάβο. Και όλοι γνωρίζουμε τη δύναμη που έχει το εργολαβικό λόμπυ στην Ελλάδα. Η πολυπληθής παρουσία των κατοίκων διασφάλισε την επιτυχία. Οι διαμαρτυρίες του εκπροσώπου του ιδιοκτήτη ο οποίος ζητούσε να εκκενωθεί ο χώρος μέσα σε 10 λεπτά έπεσαν στο κενό. Η αστυνομική παρουσία ήταν μάλλον διακριτική (βέβαια 2-3 ένστολοι κυκλοφορούσαν μέσα στο χώρο αλλά αποχώρησαν όταν ήρθε η ώρα της συνέλευσης). Ύστερα από μία ώρα περίπου κουβεντούλας, μουσικής και βόλτας στην υπέροχη πράγματι αυτή έκταση, οι κάτοικοι ξεκίνησαν τη συζήτηση. Μέχρι και ο δήμαρχος της πόλης, ο οποίος ως τότε λοιδορούσε τις πρωτοβουλίες της Ανοιχτής Συνέλευσης, παρευρέθηκε και πήρε το λόγο για να συγχαρεί και να δεσμευτεί ότι επί των ημερών του ο χώρος δεν θα οικοδομηθεί (από λόγια πολιτικάντηδων άλλο τίποτα!)

Εκείνο όμως που πραγματικά αναδείχθηκε ήταν η διάθεση των κατοίκων να συνεχίσουν τον αγώνα αυτό-οργανωμένα και κινηματικά. Όσοι πήραν το λόγο – πολλοί από τους οποίους συμμετείχαν για πρώτη φορά – συμφώνησαν ότι μόνο η μαζικότητα μπορεί να εγγυηθεί την επιτυχία. Η ανάγκη ύπαρξης ενός ελεύθερου χώρου που θα εξυπηρετεί τις ανάγκες των κατοίκων, ενός χώρου ανοιχτού σε όλους χωρίς αντίτιμο και άνωθεν έλεγχο εκφράστηκε από το σύνολο σχεδόν των συμμετεχόντων. Περαιτέρω συζητήσεις θα ακολουθήσουν ώστε να προγραμματιστούν δράσεις. Ο δρόμος που επιλέγεται προς το παρόν είναι να απαιτηθεί από το ΥΠ.ΠΟ να αγοράσει το χώρο και να τον αποδώσει στους κατοίκους. Προσοχή! Στους κατοίκους και όχι στη δημοτική αρχή η οποία μπορεί κάλλιστα να τον εμπορευματοποιήσει και να το μετατρέψει σε ένα νέο Da Vinci.

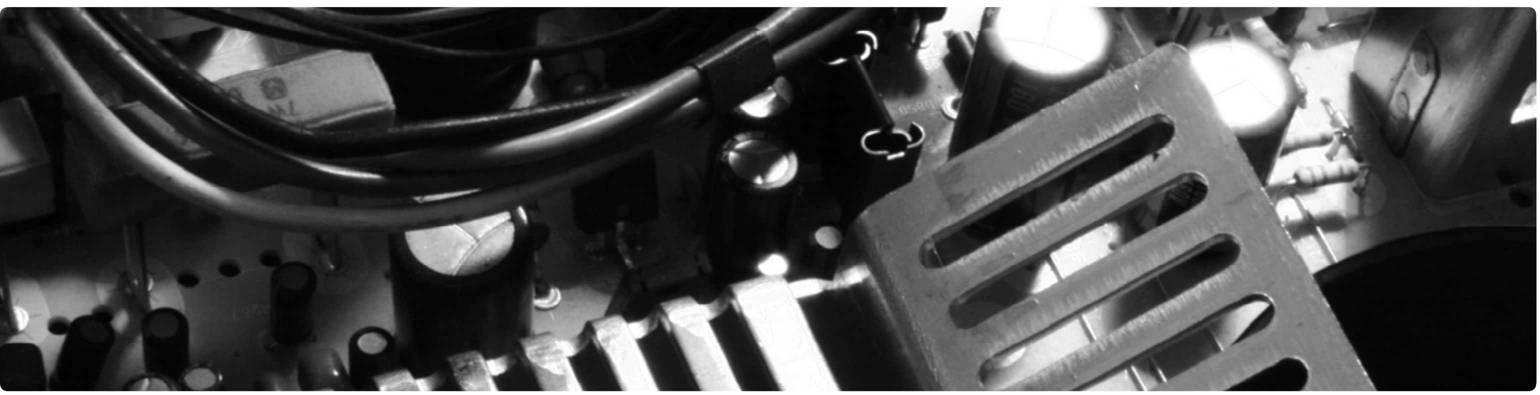
Η 3ωρη εκδήλωση αποτελεί μια σημαντική παρακαταθήκη για το μέλλον αφού καταδεικνύει την αποτελεσματικότητα λαϊκών κινητοποιήσεων που σε μια μέρα τολμούν να κάνουν κάτι που οι επίσημοι φορείς αδυνατούν επί χρόνια. Να ελευθερώσουν, έστω και για λίγο, τη βίλλα Ιόλα.

Ο αγώνας τώρα ξεκινά!

** μπορείτε να δείτε το βίντεο της εκδήλωσης στο youtube με τίτλο "Ανοιχτός Ιόλας" ή αλλιώς http://www.youtube.com/watch?v=cQu3wUqlnhs*

Ανοιχτή συνέλευση Χαλανδρίου και γύρω περιοχών

Η δυναμική της εξέγερσης του Δεκέμβρη '08, που ξέσπασε με αφορμή την κρατική δολοφονία του 15χρονου Γρηγορόπουλου στα Εξάρχεια, από τις πρώτες κιόλας μέρες της, φάνηκε πως δε μπορούσε να περιοριστεί στα στενά γεωγραφικά πλαίσια του κέντρου της Αθήνας, όσο κι αν ο κρατικός μηχανισμός το προσπάθησε. Η διάθεση των εξεγερμένων να μεταφέρουν το πνεύμα και τη φύση των εξεγερσιακών γεγονότων και πρακτικών σε πολλές γειτονιές της πόλης πραγματώθηκε μεταξύ άλλων και με τις καταλήψεις δημοσίων κτιρίων. Η σημασία του βήματος αυτού

δεν περιορίζεται μόνο στον πολλαπλασιασμό του πλήθους των δράσεων αλληλεγγύης και αντιπληροφόρησης και στα νέα μέτωπα αντιπαράθεσης που άνοιγαν με το κράτος. Στα εγχειρήματα αυτά λειτούργησαν δομές που διέπονταν από τις αρχές της ισότιμης συμμετοχής, της αντιιεραρχίας, της συνδιαμόρφωσης, της συλλογικής λήψης αποφάσεων και

πορεία στο εμπορικό κέντρο του Χαλανδρίου
20.12.08

της αλληλεγγύης. Οι δομές αυτές αποτέλεσαν για ακόμα μια φορά πρόταση για μια διαφορετική κοινωνική οργάνωση στην κατεύθυνση της ελεύθερης κοινωνίας που μέσω της αμφισβήτησης της υπάρχουσας απαίτησε ο κόσμος του Δεκέμβρη. Επίσης σημαντικό είναι πως στις καταλήψεις αυτές συναντήθηκαν διαφορετικά πολιτικά υποκείμενα, μαθητές, φοιτητές, μετανάστες, άνεργοι κι εργαζόμενοι, σε επίπεδο αγώνα και συμβίωσης.

Στο Χαλάνδρι όλα αυτά συνέβησαν μέσω της 9μερης κατάληψης του παλιού δημαρχείου, χώρο διεξαγωγής του δημοτικού συμβουλίου και λειτουργίας του κεντρικού ΚΕΠ Χαλανδρίου, που υπάγεται στο υπουργείο εσωτερικών. Η πρωτοβουλία πάρθηκε από άτομα που δραστηριοποιούνταν στην κατάληψη κτήματος Πραποπούλου. Η καθημερινή συνέλευση της κατάληψης αποφάσισε και πραγματοποίησε πληθώρα δράσεων, όπως συγγραφή και μοίρασμα κειμένων, αφισοκολλήσεις, 2 πορείες στους δρόμους του Χαλανδρίου, κατάληψη ραδιοφωνικών σταθμών, συζητήσεις και άλλα. Η δυναμική των δράσεων, οι συντροφικές σχέσεις που αναπτύχθηκαν και η προοπτική για τοπική δράση που άνοιξε η κατάληψη του παλιού δημαρχείου οδήγησε στη συνέχιση της συλλογικοποίησης των ατόμων και μετά τη λήξη της ως «Ανοιχτή Συνέλευση κατοίκων Χαλανδρίου και γύρω περιοχών».

Αποτέλεσε κοινή πολιτική επιλογή το να διατηρηθεί μια ανοιχτή διαδικασία με πρόταγμα την αυτοοργάνωση σε κάθε γειτονιά• ένα πεδίο ζύμωσης -από εμάς για εμάς- πάνω σε θέματα καθημερινότητας. Η συνέλευση κατοίκων διατήρησε όλα τα χαρακτηριστικά λειτουργίας της συνέλευσης του ΚΕΠ και λειτουργούσε σε εβδομαδιαία συνήθως βάση σε διάφορα σημεία του Χαλανδρίου (Παλιό Δημαρχείο, Κέντρο Νεότητας κ.α). Να τονίσουμε στο σημείο αυτό πως η αντιμετώπιση της συνέλευσης από τις τοπικές αρχές (δήμο) ήταν φυσικά εχθρική κυρίως όσον αφορά την παρεμπόδιση με γραφειοκρατικά τεχνάσματα του χώρου διεξαγωγής της, δημιουργώντας δυσκολίες για την σταθερή συνεύρεση της συνέλευσης σε κλειστό χώρο, τη διάρκεια του χειμώνα και μετέπειτα.

Οι ημέρες της κατάληψης του παλιού δημαρχείου-ΚΕΠ Χαλανδρίου, αλλά και αυτές που προηγήθηκαν ήταν ιδιαίτερα έντονες και ξεχώριστες, σχεδόν πρωτόγνωρες σε σύγκριση ειδικά με όσα (δεν) συνέβαιναν το προηγούμενο διάστημα. Η καθημερινότητα έγινε εξεγερσιακή και οι κύριες ενασχολήσεις ήταν οι πορείες, οι συζητήσεις, οι συγκρούσεις, οι συνελεύσεις για τη διαχείριση των κατειλημμένων χώρων και την οργάνωση δράσεων. Η εργασία ήταν το κύριο δυσάρεστο διάλειμμα, ενώ όλες οι υπόλοιπες συμβατικές δραστηριότητες είχαν παραμεριστεί. Κανείς δε μιλούσε για ψώνια, γήπεδα,

διασκέδαση, στολισμούς και άλλα παρόμοια θέματα. Επομένως, όταν η κατάληψη έκανε τον κύκλο της (12-20/12) κι ενώ ήδη οι καταστηματάρχες αγωνιούσαν για τη δημιουργία γιορτινού- χριστουγεννιάτικου κλίματος, η επιστροφή στην προηγούμενη κανονικότητα, πόσω μάλλον σε μια υπερκαταναλωτική-εμπορική , φάνταζε εχθρική.

Έτσι, η ανοιχτή συνέλευση που παρέμεινε μετά την κατάληψη δραστηριοποιήθηκε μεταξύ άλλων και σχετικά με αυτό το ζήτημα. Η στάση της ήταν ξεκάθαρα αντιεμπορευματική, αντικαταναλωτική, αλλά και αντιχριστουγεννιάτικη, όπως άλλωστε και των περισσοτέρων εξεγερσιακών συλλογικοποιήσεων. Το νόημα του προτάγματος «έχουμε εξέγερση- τα χριστούγεννα αναβάλλονται» μοιράστηκε σε κείμενα, αναρτήθηκε σε πανό, φωνάχτηκε σε πορείες, ενώ ακούστηκε ακόμα και σε πορεία-παρέμβαση μέσα στο Mall, έναν απ’ τους ναούς του καταναλωτισμού. Η βία του γιορτινού κλίματος και των χριστουγεννιάτικων δώρων, η βία της απαίτησης των εμπόρων για δύο αντί για μία Κυριακές με ανοιχτά μαγαζιά, και γενικότερα η βία της επιστροφής στην καταναλωτική διαδικασία, απαντήθηκε με τον αυθόρμητο στολισμό του δέντρου του Mall με χαρτιά τουαλέτας και με τη μετατροπή των αστραφτερών στολιδιών του σε μπάλες ποδοσφαίρου από τους διαδηλωτές. Η συνέλευση πραγματοποίησε στο ίδιο σκεπτικό 3 μικροφωνικές (Αγία Παρασκευή, Χολαργός, Μαρούσι) με σύνθημα το ειρωνικό «ελεύθεροι καταναλωτές-φυλακισμένοι αγωνιστές».

Ως γέννημα του Δεκέμβρη, η συνέλευση επέλεξε να δείξει την αλληλεγγύη της στους φυλακισμένους/διωκόμενους με μια σειρά δράσεων αντιπληροφόρησης (μικροφωνικές, μοιράσματα κειμένων, καταλήψεις ραδιοφωνικών σταθμών, πορείες, ποδηλατοπορείες κ.λ.π.). Σε μια εποχή που ο ρόλος των Μ.Μ.Ε. ως χειραγωγητικός και ελεγχόμενος από τα πάνω μηχανισμός, ο οποίος παραποιεί και αποσιωπά επιλεκτικά τα γεγονότα, η αντιπληροφόρηση, δηλαδή η δημοσιοποίηση των γεγονότων από τους ίδιους τους αγωνιζόμενους, είναι μονόδρομος.

Παράλληλα με την τοπική απεύθυνση και δράση της συνέλευσης, σημαντική ήταν και η επαφή και ο συντονισμός με άλλες συνελεύσεις γειτονιών (Αγ. Δημήτριος, Ν.

Φιλαδέλφεια, Πετράλωνα, Ν. Σμύρνη, Περιστέρι) που ξεπήδησαν το Δεκέμβρη (ή προυπήρχαν), με στόχο μαζικές κινήσεις σε σχέση με τα κοινά θέματα. Μια δικτύωση που επιβεβαίωσε την κοινότητα αγώνα των τοπικών αυτών εγχειρημάτων, επέφερε πολλές δράσεις (3μερο αλληλεγγύης, κατάληψη ραδ. σταθμών) και διατήρησε ένα κοινό ανοιχτό μέτωπο για μήνες μετά από το ξέσπασμα της εξέγερσης.

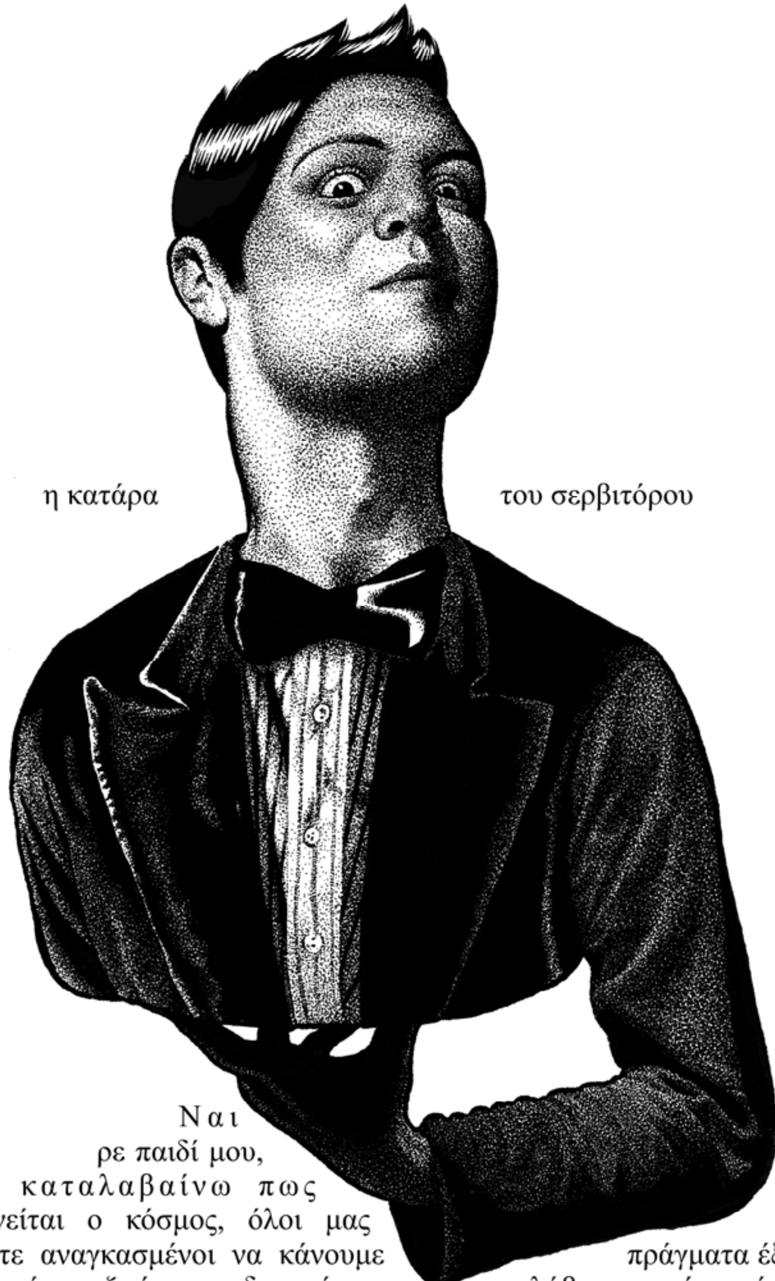
Βασική αφορμή και αιχμή αντιπληροφόρησης αλλά και δράσεων αλληλεγγύης υπήρξε και η δολοφονική επίθεση από την εργοδοσία εναντίον της μετανάστριας συνδικαλίστριας Κ. Κούνεβα. Ένα γεγονός ακόμα που επιβεβαίωσε, εν μέσω εξέγερσης, τον εργασιακό μεσαίωνα και την άμεση επιθετικότητα του καπιταλισμού πάνω όχι μόνο στις ψυχές αλλά και στα σώματα των ήδη καταπιεζόμενων ανθρώπων. Η συνέλευση Χαλανδρίου πραγματοποίησε εκδήλωση με τις συναδέλφους της Κούνεβα από την ΠΕΚΟΠ, κατάληψη της επιθεώρησης εργασίας Αγίας Παρασκευής και συμμετείχε σε παρέμβαση στο σταθμό ΗΣΑΠ της Ν.Ιωνίας, δράσεις που συντονισμένα έγιναν και σε άλλες περιοχές.

Με μια πολιτική οπτική που εμπεριέχει από τη μία την αποκέντρωση της πολιτικής δράσης και από την άλλη το πρόταγμα της αυτοδιαχείρισης των ζωών μας χωρίς ειδήμονες και διαμεσολαβητές, αλλά με όπλα μας τη συνδιαμόρφωση, τη συντροφικότητα και την αυτενέργεια, δε μπορούσαμε παρά να ανοίξουμε παράλληλα φλέγοντα τοπικά ζητήματα. Αυτό της προάσπισης των ελεύθερων χώρων και συγκεκριμένα την υπόθεση του κτήματος Δουζένη στο κάτω Χαλάνδρι και την μη εμπορευματοποίησή του αλλά την επανοικειοποίηση του από τους ίδιους τους κατοίκους, καθώς και τη συμμετοχή στις δράσεις ενάντια στη λεηλασία του Υμηττού και των νέων αυτοκινητόδρομων.

Η ενασχόληση τόσο με τοπικά όσο και με κεντρικά θέματα υποδήλωσε έμπρακτα την πολιτική μας θέση σχετικά με την άμεση σύνδεση μεταξύ τους. Ζητήματα που με την πρώτη ματιά θα μπορούσαν να οριστούν ως «τοπικά» (πχ Κτημα Δουζένη) σε δεύτερο χρόνο αναγνωρίζεται ότι υπόκεινται σε μια γενικότερη στάση της κυριαρχίας σχετικά με την «ανάπτυξη», την «ανάπλαση» και τον έλεγχο δημόσιων/ελεύθερων χώρων. Ταυτόχρονα ήταν προφανές ότι ζητήματα όπως η καταστολή (Γρηγορόπουλος) και η εργοδοτική τρομοκρατία (Κούνεβα) είναι τόσο μακριά από την καθημερινότητά μας όσο μια εξακρίβωση στην πλατεία Χαλανδρίου και μερικά 8ωρα χωρίς ένσημα στις καφετέριες της Αγ. Ιωάννου.

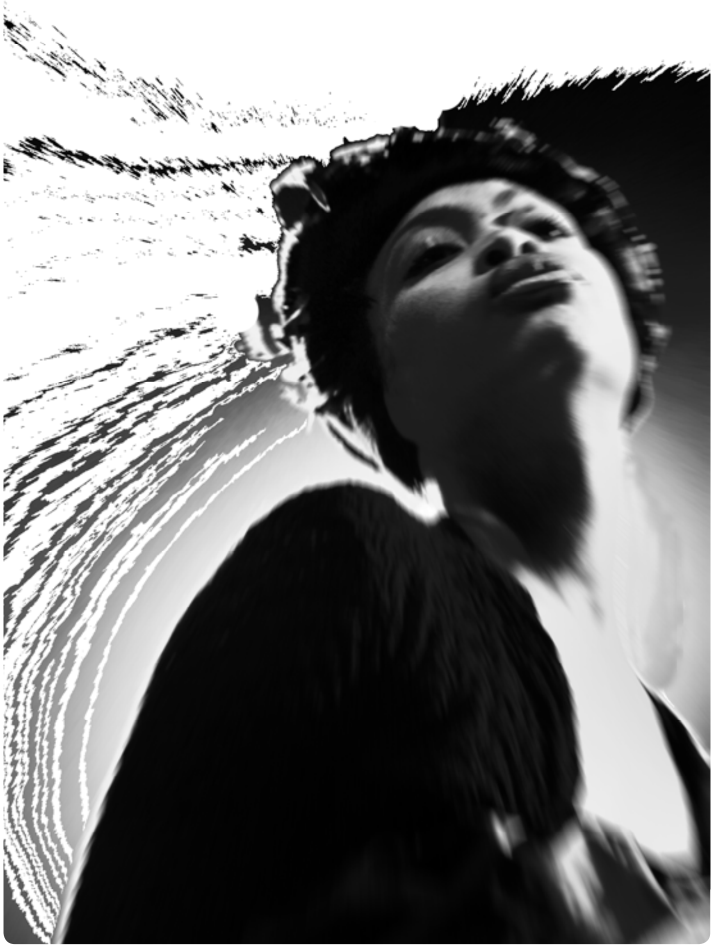
Τόσο η εξέγερση του Δεκέμβρη '08 γενικά όσο και συγκεκριμένα η κατάληψη του παλιού δημαφρχείου-ΚΕΠ στο Χαλάνδρι, καθώς και η συνέχεια της που ήταν η Ανοιχτή Συνέλευση κατοίκων Χαλανδρίου και γύρω περιοχών δημιούργησαν μια κοινότητα αγώνα, η εμπειρία και τα αντανακλαστικά της οποίας διακρίνονται ακόμα και ένα χρόνο μετά. Το κλίμα συλλογικοποίησης και συντροφικότητας, αλλά και το γεγονός της από κοινού ψηλάφισης ενός τελείως διαφορετικού κόσμου και κοινωνίας που θα διέπεται από ανταγωνιστικά προς τα κυρίαρχα σήμερα ιδανικά ήταν τόσο έντονα, ώστε δημιούργησαν σχέσεις, κατακτήσεις και δεδομένα ορατά μέχρι σήμερα. Η σύνδεση των αγωνιζόμενων υποκειμένων με νέους αγωνιστές των ημερών της εξέγερσης ή και παλιότερους που επανενεργοποιήθηκαν, πραγματοποιήθηκε επιτυχώς και είναι ακόμη εμφανής.

Αυτό δείχνει η διοργάνωση αυτοοργανωμένου μαθητικού 2μέρου τον προηγούμενο Απρίλη, η διοργάνωση μαθητικής πορείας στο Χαλάνδρι στις 4/12/09, η αντανακλαστική απάντηση στην καταστολή των κινητοποιήσεων του Δεκέμβρη '09 με μαζικές αφισοκολλήσεις, καθώς και άλλα γεγονότα που συμβαίνουν στους δρόμους, στις περιοχές μας και όχι μόνο. Στο δύσκολο αλλά όμορφο δρόμο για την κοινωνική απελευθέρωση προσμένουμε με αγωνία και ενδιαφέρον την περαιτέρω πλαισίωση των υπαρχόντων εγχειρημάτων, αλλά κυριότερα την εμφάνιση νέων συλλογικών αντιστάσεων και κινήσεων!

η κατάρα του σερβιτόρου

Ναι
ρε παιδί μου,
καταλαβαίνω πως
κινείται ο κόσμος, όλοι μας
ειμαστε αναγκασμένοι να κάνουμε πράγματα έξω
απ την ουσία της ζωής μας, αδυνατώντας να καταλάβουμε τι είναι σύγχιση
και τι πραγματικότητα. Κι όσον αφορά τον σερβιτόρο, μαζί με την προσταγή του
αφεντικού έρχεται και η αλητεία του πελάτη που νομίζει πως είναι βασιλιάς. Και
κάνει ότι δεν καταλαβαίνει πως οτιδήποτε πάθαινε αυτός πριν λίγες ώρες τα
τραβάς εσυ τώρα, εισαι μέρος της ξεκούρασης, της διασκέδασης... Γιατί το
σερβιτοριλίκι, κακοπληρωμένο και κουραστικό σαν εργασία, δεν χρίζει
κατανόησης και σεβασμού από τον κόσμο (το φαϊ σας κουβαλάμε)
αλλά πάντα θα είναι το παιδί, ο υπηρέτης...Και αφου ο κόσμος
κινείται με βάση την ταχύτητα και το χρήμα κάποιοι τον
προβοκάρουν
.

εργασία

και χαρά

Ένα χρόνο πριν, η δολοφονική επίθεση σε βάρος της συνδικαλίστριας Κωνσταντίνας Κούνεβα έγινε η αφορμή για να αναδειχθεί η σημερινή ζοφερή πραγματικότητα των εργασιακών συνθηκών. Μια πραγματικότητα που γίνεται αντιληπτή σε ολοένα περισσότερο κόσμο, που βλέπει την εργασία του να ανταλλάσσεται με ψίχουλα και με την υπόσχεση μιας αέναης και καταδικασμένης προσπάθειας επιβίωσης.

Μαύρη εργασία, «λευκή» με αβέβαιο έως καταδικασμένο ασφαλιστικό μέλλον, ελαστικά ωράρια, συμβάσεις που δεν τηρούνται, εξευτελιστικά μεροκάματα, δουλειά με το κομμάτι, απλήρωτες υπερωρίες, μπλοκάκι, αποτελούν τον κανόνα σήμερα στην αγορά εργασίας. Έναν κανόνα που επιτείνει το φόβο των υποψηφίων εργαζομένων για το αύριο, με αποτέλεσμα να καταλήγουν να δέχονται όλους τους υποτιμητικούς για αυτούς όρους, δίνοντας μ' αυτόν τον τρόπο το ελεύθερο στους εργοδότες για ακόμα περισσότερη ασυδοσία. Φυσικά, για να προχωρήσουν τα αφεντικά σ' αυτήν την επίθεση εναντίον των εργαζομένων χρειάστηκε η καθοριστική βοήθεια του κράτους, το οποίο θεσμοθετεί τους κανόνες προσφοράς εργασίας και αποδοχών απ' αυτή, πάντα φυσικά υπέρ των αφεντικών. Το κράτος άλλωστε έχει αυτόν ακριβώς το ρόλο.

Εφόσον ακόμα τα αφεντικά δεν διαθέτουν ιδιωτικούς στρατούς για να επιβάλουν τους όρους τους, κι αφού μας αρέσει να πιστεύουμε πως φύγαμε από τη φεουδαρχία, έρχεται το κράτος να νομοθετήσει, να ρυθμίσει τις σχέσεις ισχύος όπως πρέπει και να τις επιβάλει ακόμα και με τη βία. Πρόοδος... (το πώς βέβαια αυτή η δραστηριότητα του κράτους νομιμοποιείται από τον ίδιο το λαό που θα υποστεί τα δεινά της, μέσα από το θεσμό της κοινοβουλευτικής «δημοκρατίας», αποτελεί για κάποιους το μεγάλο μυστήριο της ζωής ενώ για άλλους απλά τη μεγάλη βλακεία του ανθρώπινου είδους).

Η συνεχής ελαστικοποίηση των εργασιακών σχέσεων άρχισε να προωθείται στην Ελλάδα από το 1990 και μετά, με μια σειρά από ρυθμίσεις, νόμους και διατάγματα που σκοπό είχαν την υποτίμηση, την πειθάρχηση αλλά και τη διαίρεση της εργατικής τάξης. Ανάμεσα σε άλλα θεσμοθετήθηκαν οι συμβασιούχοι ορισμένου χρόνου στο δημόσιο, όμηροι των εκάστοτε κυβερνήσεων και άριστη δεξαμενή ψήφων, η μερική ή εκ περιτροπής απασχόληση, η απελευθέρωση των απολύσεων, η αύξηση του χρόνου εργασίας χωρίς υπερωρίες, οι ατομικές συμβάσεις εργασίας που καταργούν τη στοιχειώδη ενότητα μεταξύ των εργατών κ.α. Παράλληλα θεσπίστηκαν νόμοι που καθιστούν εξαιρετικά δύσκολη και αργή τη διαδικασία νομιμοποίησης των μεταναστών, παρέχοντας έτσι στα αφεντικά παράνομη, άρα φθηνή, εργασία.

Ιδιαίτερα θα σταθούμε στους νόμους και τα διατάγματα που αφορούν τις εργολαβικές αναθέσεις. Σύμφωνα μ’ αυτά δίνεται η δυνατότητα ανάθεσης τμημάτων και δραστηριοτήτων των επιχειρήσεων του δημοσίου τομέα (π.χ. καθαρισμός) σε εργολαβικές εταιρίες, με τη διαδικασία του μειοδοτικού διαγωνισμού, πράγμα που οδηγεί λογικά στη μείωση του άμεσου ή έμμεσου εργατικού κόστους σε σχέση με την πρόσληψη μονίμων εργαζομένων. Κάτι τέτοιο από μόνο του ίσων να μην έχει τίποτα το μεμπτό, τα πράγματα όμως γίνονται χειρότερα εξ αιτίας της έλλειψης οργανωμένης συνδικαλιστικής δράσης και της ανυπαρξίας ελέγχου της επιθεώρησης εργασίας, της οποίας η υποβάθμιση αποτελεί σαφή πολιτική επιλογή του κράτους. Έτσι οι εργολάβοι δεν τηρούν τις συλλογικές συμβάσεις ως προς το ύψος των μισθών, καθώς περικόπτουν απολαβές σχετικές με την προϋπηρεσία, την οικογενειακή κατάσταση, τις υπερωρίες κ.α. Ακόμα, οι όροι και οι συνθήκες εργασίας καθορίζονται και επιβάλλονται υπό την ξεκάθαρη απειλή της απόλυσης.

Συγκεκριμένα στην περίπτωση του ΗΣΑΠ, τις εργασίες καθαρισμού ανέλαβε η εταιρία ΟΙΚΟΜΕΤ ιδιοκτησίας Χρ. Οικονομάκη. Με

διάφορα νομικίστικα κόλπα, και ενώ η προσφορά της περιελάμβανε βαρέα και ανθυγιεινά ένσημα για τους εργαζομένους της, αυτά δεν αποδόθηκαν ποτέ και έμειναν στην εταιρία σαν κέρδος. Να σημειώσουμε εδώ ότι η προσφορά της ΟΙΚΟΜΕΤ που έγινε δεκτή στο μειοδοτικό διαγωνισμό του ΗΣΑΠ ήταν πρωτοφανούς ύψους, σε σημείο που να ζημιώνεται στην ουσία το δημόσιο απ' αυτήν την επιλογή. Από στοιχεία που μπορεί ο καθένας να βρει με μια απλή έρευνα στο διαδίκτυο, αλλά και από τις καταγγελίες εργαζομένων, φαίνεται ότι η εν λόγω εργολαβική εταιρία, εκβιάζοντας τις εργαζόμενες να υπογράφουν ότι κάνουν ημίωρο διάλειμμα, το οποίο στην πραγματικότητα δεν γινόταν, κατέβαλλε μικρότερες αμοιβές και κυρίως απαλλασσόταν από την υποχρέωση να τις ασφαλίζει με βαρέα και ανθυγιεινά, εφόσον στα χαρτιά φαινόταν ότι εργάζονταν 5,5 ώρες και όχι 6 που δούλευαν στην πραγματικότητα. Την ίδια στιγμή ο ΗΣΑΠ κατέβαλε στην ΟΙΚΟΜΕΤ εργολαβικό κόστος που αναλογούσε σε 6ωρη απασχόληση και βαρέα και ανθυγιεινά. Η μέθοδος για να επιτευχθεί αυτή η αναντιστοιχία ήταν η δημιουργία ενός «εργοδοτικού» σωματείου, δηλαδή ενός σωματείου μαϊμού το οποίο ελέγχεται από τον ίδιο τον Οικονομάκη και τα παρά τω αφεντικώ εποπτικά στελέχη, και στο οποίο γράφονται ως μέλη όλοι οι εργαζόμενοι τη στιγμή της πρόσληψής τους, υποχρεωτικά. Σκοποί του σωματείου είναι η διεκδίκηση αιτημάτων που τους έχει σερβίρει η εργοδοσία (όπως το μισάωρο διάλλειμα που τους στερεί τα βαρέα ένσημα) και η απεργοσπαστική έως τραμπούκικη δραστηριότητα. Η ΓΣΕΕ (η ίδια που υπέγραψε συλλογική σύμβαση με τον ΣΕΒ που προβλέπει αύξηση ενός (1) ευρώ την ημέρα το 2008) και το εργατικό κέντρο Πειραιά από τη μεριά τους, αναγνώρισαν και αποδέχτηκαν αυτό το σωματείο ως νομότυπο. Κάποιοι κάνουν πλάτες στο δουλέμπορο;

Η δολοφονική απόπειρα εναντίον της Κ. Κούνεβα ήταν το αποκορύφωμα από πλήθος εκφοβισμών και επιθέσεων που είχαν δεχθεί όσοι αντιστέκονταν στο απάνθρωπο αυτό καθεστώς και όπως ήταν φυσικό, ανάγκασε υπουργούς, αφεντικά αλλά και τη ΓΣΕΕ να βγουν αμέσως και να

καταγγείλουν τέτοιες πρακτικές που θυμίζουν «δουλεμπόριο» και εργασιακό «μεσαίωνα», σε μια προσπάθεια να αποδιώξουν –με τα λόγια- την ευθύνη που τους βαραίνει.

Τους βαραίνει γιατί αυτού του είδους η εργασιακή σχέση είναι αυτή που οι ίδιοι παρουσιάζουν ως νομότυπη, άρα ηθική. Κατά συνέπεια, είναι οι ίδιοι που επιτρέπουν αυτές τις συνθήκες τρομοκρατίας και ανασφάλειας και δεν θα έπρεπε τέτοια περιστατικά να τους σοκάρουν (δεν τους σοκάρουν, εγώ στο λέω), αφού στην πραγματικότητα αναδεικνύουν την ουσία του συστήματος εκμετάλλευσης και όχι τις γκρίζες παρεκκλίσεις του.

Τα στρατόπεδα είναι σαφή. Τα αφεντικά είναι σταθερά προσανατολισμένα στην προσπάθεια να κερδίσουν περισσότερα λεφτά χωρίς να πληρώνουν αυτόν που τους τα εξασφαλίζει, τον εργαζόμενο. Ο θεσμικός – κομματικός συνδικαλισμός είτε έχει ανοιχτά συνταχθεί μαζί τους, είτε εξυπηρετεί άλλα μικροπολιτικά συμφέροντα, άσχετα από την υπόθεση του εργατικού κινήματος.

Η απάντηση στον εργασιακό μεσαίωνα που έχουν ξεκλειδώσει και επαναφέρει δεν μπορεί να αναζητηθεί στους κάθε λογής θεσμικούς παράγοντες, στους κομματικούς μηχανισμούς και τα ιεραρχικά και διαπλεκόμενα κέντρα αποφάσεων. Αυτοί είναι μία φάρα. Ούτε στις εξατομικευμένες προσπάθειες προσωπικής ανέλιξης μέσω της πλήρους υποταγής, που το μόνο που κάνουν είναι να διαιωνίζουν την κατάσταση και να δίνουν ισχύ στους δυνάστες μας. Δεν πρέπει άλλωστε να ξεχνάμε ότι τα αφεντικά ποτέ δεν θεώρησαν μπανάλ την ταξική πάλη. Αντιθέτως συνεχίζουν να τη διεξάγουν με λύσσα, έστω και αν ο αντίπαλός τους, η εργατική τάξη δείχνει να έχει υποχωρήσει.

Κανένας αγώνας δεν διεξάγεται με ατομικούς όρους που τον καταδικάζουν σε προδιαγεγραμμένη ήττα. Διεξάγεται συλλογικά, με τους συναδέλφους στους χώρους δουλειάς και με τα άλλα καταπιεσμένα κοινωνικά κομμάτια στους δρόμους, με οριζόντιες δομές και ταξικό προσανατολισμό. Με συνδικαλισμό βάσης, καθημερινό αγώνα και τριβή στην εργασία, πορείες, διαδηλώσεις. Με ισότητα, συντροφικότητα και ταξική αλληλεγγύη.

ασφάλεια

και προπο-γκολ

Μία σφαίρα στέκεται η αφορμή ώστε να διαρραγεί η τεχνητή κοινωνική ισορροπία των τηλεοπτικών δελτίων, των εθνικών εορτών και των mall. Σε μια στιγμή ιστορικής βαρύτητας, ένα μεγάλο κομμάτι του πληθυσμού συνειδητοποιεί ξεκάθαρα τη δολοφονική φύση της "τάξης και της ασφάλειας", που είναι οι πυλώνες ενός συστήματος εκμετάλλευσης, ανισότητας, και βίας. Οι μέρες που ακολουθούν το θάνατο του Αλέξη είναι μέρες αφιερωμένες στη ζωή – ετερόκλητα κοινωνικά κομμάτια συναντιούνται και βρίσκουν την κοινή τους συνείδηση στα οδοφράγματα, υπό την αμηχανία αρχικά, και την εχθρότητα μετέπειτα, των ΜΜΕ. Το κράτος τρομάζει – η περιβόητη κοινωνική συναίνεση της καταναλωτικής αποβλάκωσης έγινε μέσα σε λίγες μόνο μέρες κομμάτια. Έτσι το κράτος πρέπει, κατ' αρχήν, να επανορθώσει το απαξιωμένο ιδεολόγημα της "ασφάλειας".

Η οποία "ασφάλεια", δεν παύουν από τότε να μας υπενθυμίζουν τα ΜΜΕ, απειλείται από:

- όσους αντιστέκονται δυναμικά, έξω από τη νομιμότητα των κυρίαρχων, και βασικά τους "κουκουλοφόρους" (κατά Χρυσοχοΐδη "βανδάλους" ή "χούλιγκαν")
- τους μετανάστες, που είναι "λαθραίοι" και "απειλούν την κοινωνική συνοχή".

Παρένθεση πρώτη: σχετικά με τους μετανάστες

Η θεμελιώδης αλήθεια που αποσιωπάται από τα ΜΜΕ είναι ότι οι μετανάστες σήμερα, στην πλειοψηφία τους Αφγανοί (αλλά και Πακιστανοί, Ιρακινοί, Σομαλοί), είναι πρόσφυγες πολέμου, τα άμεσα ή έμμεσα θύματα ενός πολέμου στον οποίο συμμετέχει η Ελλάδα (έστω στα "μετόπισθεν": η διαφορά είναι μονάχα επιχειρησιακή - άλλωστε στον πόλεμο, ένα μέρος του στρατού πυροβολεί και ένα άλλο υποστηρίζει). Μπορεί πλέον οι πόλεμοι στο Αφγανιστάν και το Ιράκ (και η καταστροφή των Σομαλικών ακτών από τους δυτικούς αλιευτικούς στόλους και τα πυρηνικά απόβλητα) να είναι σχεδόν αόρατοι, αποτελώντας το τελευταίο, πριν τα αθλητικά θέμα στα τηλεοπτικά δελτία, όμως συνεχίζουν με αμείωτη ένταση να παράγουν στρατιές εξαθλιωμένων. Και, ως δια μαγείας, η "ελληνική κοινή γνώμη", που εναντιώθηκε στο πόλεμο του Ιράκ και του Αφγανιστάν, τώρα σφυρίζει αδιάφορα και δείχνει τώρα το σκληρό της πρόσωπο απέναντι στα θύματα των πολέμων αυτών. Πίσω βέβαια από τον ρατσισμό, κρύβεται η

υποτίμηση της εργασίας των μεταναστών, η κακοπληρωμένη και ανασφάλιστη εργασία στα εργοστάσια και τα χωράφια. Δεν είναι τυχαίο άλλωστε ότι ο ρατσισμός στρέφεται εναντίον των φτωχών, των εξαθλιωμένων, και όχι γενικά των "ξένων", π.χ. των μαύρων ποδοσφαιριστών (με εξαίρεση βέβαια κάποιους γραφικούς, βαρεμένους νέο-ναζί). Η αντιμεταναστευτική πολιτική του Ελληνικού κράτους και η δράση της Frontex είναι οι πραγματικοί εγκληματίες: είναι οι φυσικοί και ηθικοί αυτουργοί για το θάνατο εκατοντάδων μεταναστών στις νάρκες του Έβρου και στον πάτο του Αιγαίου.

Παρένθεση δεύτερη: σχετικά με τους βάνδαλους και τους χούλιγκαν(ς)

Ο υπουργός "Προστασίας του Πολίτη" (όνομα βγαλμένο κατευθείαν από το 1984 του Τζ. Όργουελ) δε χάνει ευκαιρία να ταυτίζει πράξεις πολιτικής βίας με "βάνδαλους" και "χούλιγκαν". Στον ίδιο τόνο, τα ΜΜΕ μιλάνε για "κουκουλοφόρους που καταστρέφουνε περιουσίες πολιτών", όταν αυτό που δέχεται επίθεση είναι τράπεζες, πολυτελή υπερκαταστήματα και αστυνομικοί/κρατικοί στόχοι. Είναι μια άθλια επικοινωνιακή τακτική: φοβούνται ότι τέτοιες πράξεις θα θεωρηθούν δίκαιες από ένα μεγάλο μέρος της κοινωνίας, και έτσι προσπαθούν να τις από-πολιτικοποιήσουν και να τις διαστρεβλώσουν. Παρουσιάζουν τη βία των αντιστεκόμενων εναντίον των συμβόλων της εξουσίας ως "τυφλή βία" εναντίον πολιτών και των περιουσιών τους. Εδώ θα ζήλευε και ο Γκέμπελς…Διαστρεβλώνουν την αλήθεια, γιατί φοβούνται την κοινωνική απήχησή της.

Η "ασφάλεια" είναι το άλλο όνομα του φόβου.

Το ιδεολόγημα της ασφάλειας επιστρατεύεται σε μόνιμη βάση από τους κυβερνώντες, σε πολλές και διαφορετικές καταστάσεις, και δεν θα ήταν υπερβολή να πούμε ότι έχει αναγορευτεί ως η νο.1 αξία, ως πανανθρώπινη ανάγκη και απαίτηση. Και έχει αναγορευτεί σε τέτοια, επειδή πατά πάνω στο αρχέγονο ανθρώπινο συναίσθημα του φόβου.

Ο φόβος κατέχει κομβική σημασία στην οργάνωση και διαχείριση των κοινωνικών σχέσεων, και αποτελεί επομένως ένα από τα ισχυρότερα όπλα της εκάστοτε εξουσίας. Καθημερινά βομβαρδιζόμαστε μέσω των ΜΜΕ με μηνύματα και εικόνες που εμπεριέχουν δεκάδες φόβους και απειλές: φόβος για την εγκληματικότητα, την τρομοκρατία, τη νέα γρίπη, την "ακυβερνησία", την "ανομία", τους "λαθρομετανάστες", την Τουρκία, κτλ κτλ. Πρόκειται για "απειλές" που μαθαίνουμε αυτόματα-ασυνείδητα να δεχόμαστε ως αληθινές, έστω και αν δεν βλέπουμε στη ζωή μας καμία χειροπιαστή πλευρά τους. Για παράδειγμα, πόσοι από τους κατοίκους της Αγίας Παρασκευής είχαν κάποια προσωπική εμπειρία – πέσανε θύματα κάποιου εγκλήματος; Ελάχιστοι απαντάμε εμείς – όμως σχεδόν όλοι θα μιλήσουν για το "μεγάλο πρόβλημα της εγκληματικότητας".

Τι εξυπηρετεί λοιπόν αυτή η υπερπροσφορά φόβου από ΜΜΕ και κυβερνώντες;

1. Ο κατευθυνόμενος φόβος αποπροσανατολίζει από τα πραγματικά προβλήματα. Π.χ. ο φόβος για τον "κουκουλοφόρο" αποκρύπτει την καθημερινή εκμετάλλευση και ανισότητα και ταυτόχρονα βγάζει λάδι τα αφεντικά και τους πολιτικούς, τους πραγματικούς δηλαδή υπαίτιους της καθημερινής λεηλασίας εις βάρος όλων μας.

2. Ο φόβος μετατρέπει τους ανθρώπους σε υπηκόους, που προσδένονται στο άρμα της εκάστοτε εξουσίας: μία κοινωνία μόνιμα φοβισμένη, απαιτεί ένα "ισχυρό κράτος" και μία "πανταχού παρούσα αστυνομία" που θα την προστατεύσει

από τους (κατασκευασμένους) εχθρούς της.

3. ο φόβος, και επομένως το αίτημα για ασφάλεια, αποτελεί τη σημαία κάτω από την οποία ενώνονται οι εκμεταλλευόμενοι με τους εκμεταλλευτές τους, όταν οι τελευταίοι έχουν πλέον απολέσει κάθε άλλη αξιακή νομιμοποίηση: όταν δηλαδή κανένας δεν πιστεύει πλέον στα κενά λόγια των πολιτικών περί "ευημερίας", "ισότητας" και "δικαιοσύνης", όταν η εξουσία χάνει τη νομιμότητά της στα μάτια του κόσμου, τότε παίζει το χαρτί του φόβου και προβάλλεται ως ο προστάτης του "αγαθού της ασφάλειας". Αλλιώς ειπωμένο, όταν η γενικευμένη κλοπή, η χρεοκοπία του οικονομίας της αγοράς, τα "σκάνδαλα", οι ανισότητες και η απουσία οποιασδήποτε δικαιοσύνης ή ηθικής δεν μπορούν πλέον να μασκαρευτούν, τότε η ασφάλεια επιστρέφει ως "το υπέρτατο αγαθό" που καθιστά επιτακτική την ύπαρξη του Κράτους και τη συναίνεση στις επιλογές του.

4. ο φόβος είναι σύμμαχος της αδράνειας: όταν οι άνθρωποι τελούν υπό καθεστώς φόβου και ανασφάλειας, χάνουν την καθαρότητα της σκέψης τους και τη δυνατότητά τους να μάχονται/διεκδικούν: ο φόβος εξατομικεύει και απομονώνει.

5. οι φοβισμένοι άνθρωποι εγκαταλείπουν τα πάρκα, τις πλατείες και τους δημόσιους χώρους και περιχαρακώνονται στην ασφάλεια του σπιτιού τους και των μαγαζιών: χαράς ευαγγέλιο για τους κάθε λογής εργολάβους/καταπατητές που θα "αναπλάσουν" τους δημόσιους χώρους, θα χτίσουν καφετέριες και μαγαζιά, που θα μπορούν με "ασφάλεια" να επισκέπτονται οι καταναλωτές.

6. και last but not least, ο φόβος τρέφει την τεράστια βιομηχανία της ασφάλειας: από εταιρίες security, προμηθευτές καμερών και συναγερμών, πόρτες ασφαλείας, κτλ., μέχρι τους εξοπλισμούς της αστυνομίας και του στρατού, που μπορεί μεν να θεωρούνται "υπερβολικοί", όλοι όμως συμφωνούν με μία φωνή ότι είναι "απαραίτητοι", δισεκατομμύρια ευρώ αλλάζουν χέρια...

Στιγμιότυπα δεξιάς δημόσιας τάξης και σοσιαλιστικής προστασίας του πολίτη

Ας δούμε συνοπτικά κάποια γεγονότα (από τα πολλά) που ακολούθησαν την εξέγερση του Δεκέμβρη, τα οποία θεωρούμε ενδεικτικά του τι πραγματικά σημαίνει "ασφάλεια".

Δεξιά δημόσια τάξη...

Άνοιξη – καλοκαίρι - φθινόπωρο 2009. Πάνοπλοι αστυνομικοί εισβάλουν στα Εξάρχεια, ξυλοκοπούν κόσμο, πνίγουν τη γειτονιά στα χημικά, συλλαμβάνουν άτομα στο σωρό, τραυματίζουν σοβαρά όποιον είχε την ατυχία να βρεθεί στο δρόμο τους (27χρονος νοσηλεύεται με τρύπα στον πνεύμονα από σπασμένο πλευρό, που προκλήθηκε από κλωτσιές αστυνομικών ενώ ήταν ξαπλωμένος στο δρόμο) και ουρλιάζουν "σας πήραμε τα Εξάρχεια ρε μαλάκες". Χρυσαυγίτες οπαδοί του Χίτλερ πρωτοστατούν σε αντιδραστικές επιτροπές κατοίκων, κλειδώνουν παιδικές χαρές για να μην μπορούν να παίξουν τα παιδιά των μεταναστών (!) και προπηλακίζουν, ξυλοκοπούν και μαχαιρώνουν διερχόμενους μετανάστες στον Άγιο Παντελεήμονα, πάντα υπό την κάλυψη των αστυνομικών δυνάμεων. Επιτίθενται με βόμβες μολότοφ εναντίον αντιρατσιστικής πορείας, εφορμώντας μέσα από τις γραμμές των ΜΑΤ - γεγονός που καταγράφεται από τον φωτογραφικό φακό, απουσιάζει όμως παντελώς από τις ειδήσεις όλων των τηλεοπτικών καναλιών και της συντριπτικής πλειοψηφίας των εφημερίδων. Νεοναζί της Χρυσής Αυγής επιτίθενται στο παλιό Εφετείο της οδού Σωκράτους όπου στοιβάζονταν εκατοντάδες εξαθλιωμένοι μετανάστες, ως συνήθως με τη συνοδεία αστυνομικών δυνάμεων, φτάνουν μάλιστα στο σημείο να πετούν αστυνομικές χειροβομβίδες κρότου-λάμψης (!) εναντίον μεταναστών και αριστερών που είχαν σπεύσει για υποστήριξη. Και πάλι τα κανάλια δεν αναφέρουν τίποτα για τα ανθρωποειδή που για ώρες τρομοκρατούσαν μετανάστες με τις πλάτες της αστυνομίας στο κέντρο της Αθήνας, αλλά μιλάνε για "κατοίκους". Για κατοίκους θα μιλήσουν

και στην περίπτωση της Πλατείας Αττικής, όπου σε μια συγκέντρωση-καρμπόν με αυτή του Αγ. Παντελεήμονα οι νέο-ναζί θα προσπαθήσουν να εκκενώσουν την πλατεία από τους μετανάστες.

Οι εμφανίσεις μαχαιροβγαλτών της Χρυσής Αυγής δίπλα-δίπλα με τα ΜΑΤ, ενώ αποτελούν φαινόμενο τουλάχιστον 15ετίας, την περασμένη άνοιξη είχαν πυκνώσει τόσο σε συχνότητα, όσο και σε προκλητικότητα: η αστυνομία δεν αισθανόταν την ανάγκη να τηρήσει καν τα προσχήματα, ενώ τα ΜΜΕ, το τρίτο μέλος αυτής της άθλιας συμμαχίας, δεν ανέφεραν το παραμικρό, ακόμα και όταν είχαν στα χέρια τους φωτογραφικό υλικό που θα μπορούσε να τους χαρίσει τη θεαματικότητα ενός "σκανδάλου". Το σύνθημα "μπάτσοι – TV – νεοναζί, όλα τα καθάρματα δουλεύουνε μαζί" δεν αποτελεί μια αόριστη καταγγελία, αλλά χειροπιαστή πραγματικότητα. Μια χειροπιαστή πραγματικότητα που συμπληρώνεται από δεκάδες άλλα περιστατικά επιθέσεων των νοσταλγών του Χίτλερ εναντίον μεταναστών, ατόμων χωρίς την "πρέπουσα εμφάνιση" (που δε μοιάζανε δηλαδή με τα μούτρα τους), αριστερών, αναρχικών, καταλήψεων, πολιτικών οργανώσεων – πάντα υπό την κάλυψη ή την ενεργό υποστήριξη του επίσημου κράτους και τη σιωπή των ΜΜΕ. Αποκορύφωμα η ρίψη χειροβομβίδας στο "στέκι μεταναστών" στα Εξάρχεια, την ώρα που γινόταν ανοιχτή εκδήλωση του Συλλόγου Αντιρρησιών Συνείδησης για το θέμα των αμυντικών εξοπλισμών στις 24.2.2009, επίθεση από την οποία μόνο κατά τύχη δεν προκλήθηκαν δεκάδες θύματα (η χειροβομβίδα δεν πέρασε μέσα στο χώρο, αλλά χτύπησε στο παράθυρο και έσκασε στο δρόμο).

Αξίζει να αναφερθεί ότι ο ίδιος ο πρώην υφυπουργός εσωτερικών και υπεύθυνος για τη δημόσια τάξη Χρ. Μαρκογιαννάκης είχε συναντηθεί δημόσια με μέλη της Χρυσής Αυγής ("επιτροπές κατοίκων" σύμφωνα με την μηντιακή παραπληροφόρηση) στον Άγιο Παντελεήμονα στις 9.7.2009, μισή ώρα πριν αυτοί επιτεθούν φορώντας κράνη

Σε μάστιγα έχει εξελιχθεί η κλοπή διακοσμητικών νάνων κήπου στο Κοντόπευκο, αναγκάζοντας τους ιδιοκτήτες να λάβουν τα μέτρα τους.

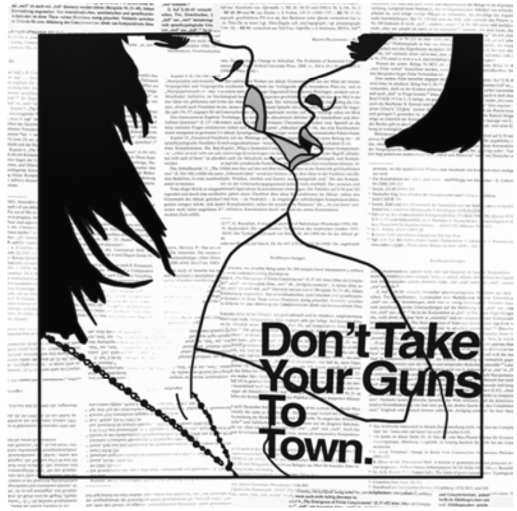
και κουκούλες με βόμβες μολότοφ εναντίον κατειλημμένου κτιρίου στην οδό Αχαρνών (Βίλλα Αμαλίας) – επίθεση, που χάρη στην ετοιμότητα των καταληψιών αποκρούστηκε επιτυχώς – οι νεοναζί ξέχασαν κατά την άτακτη φυγή τους ένα σακίδιο με μολότοφ. Και πάλι κουβέντα από τα ΜΜΕ, κουβέντα και από την κυβέρνηση. Από τους ίδιους δηλαδή, που τις ίδιες ακριβώς μέρες, φλυαρούσαν ασταμάτητα για τη δράση των κουκουλοφόρων και το νέο νόμο που καθιστά την κουκούλα ιδιώνυμο. Μέσα στο κατακαλόκαιρο επίθεση θα δεχθεί και η κατάληψη του κτήματος Πραποπούλου στο Χαλάνδρι, και οι κρανοφόροι δράστες θα ξυλοκοπήσουν μετανάστη που βρισκόταν στο κτήμα και θα τραπούν σε φυγή, πριν καταφέρουν να βάλουν φωτιά στην κατάληψη.

Γίνεται λοιπόν σαφές και στον πλέον αφελή, ότι το κράτος δεν σκληραίνει το νομοθετικό του οπλοστάσιο για να αντιμετωπίσει τη βία γενικά (“από όπου κι αν προέρχεται” όπως είναι το ανθρωπιστικό κλισέ των εξουσιαστών), αλλά για να θωρακίσει την κυριαρχία του και καταστείλει όσους αντιδρούν έμπρακτα στην υποτίμηση των ζωών τους και να στείλει ένα μήνυμα παντοδυναμίας σε όλη την κοινωνία. Παράλληλα με το νομοθετικό οπλοστάσιο, η αστυνομία προβαίνει σε εξοπλισμούς ρεκόρ το 2009 (33 εκ. ευρώ έναντι 5 εκ. το 2008), προμηθεύεται αύρες, κανόνια νερού, χειροβομβίδες από καουτσούκ, και τόνους επικίνδυνων χημικών/δακρυγόνων από το Ισραήλ.

Ταυτόχρονα εκατοντάδες κάμερες τίθενται σε λειτουργία στους δρόμους των πόλεων (με τροπολογία επιτρέπεται στην αστυνομία να καταγράφει τους πάντες και τα πάντα, 24 ώρες το 24ωρο, χωρίς καμία δικαστική εγγύηση), τα τηλέφωνα και οι ηλεκτρονικές κινήσεις παρακολουθούνται πλέον και με το νόμο (κλήση, θέση και χρόνος ομιλίας στα κινητά, e-mail, κινήσεις στο Internet, κ.ά.) και νέοι “υπέρ-κοριοί” τίθενται σε λειτουργία, δημιουργείται τράπεζα DNA στην οποία θα κρατούνται στοιχεία ακόμα και για όσους εμπλέκονται σε τροχαία, κτλ. Δημιουργείται έτσι λοιπόν ένα κατά παραγγελία νομικοτεχνικό πλαίσιο, που “λύνει τα χέρια” της αστυνομίας, καθ’ υπέρβαση των ίδιων των ορίων της αστικής νομιμότητας, με σκοπό τον ολοκληρωτικό έλεγχο της κοινωνίας (ή, καλύτερα, τη δημιουργία του αισθήματος του ολοκληρωτικού ελέγχου, αφού ο πλήρης έλεγχος είναι τεχνικά ανέφικτος).

Σοσιαλιστική προστασία του πολίτη

Αφού λοιπόν τα ’κανε όλα αυτά η κακιά δεξιά, ήρθε η ώρα των σοσιαλιστών. Αν οι δεξιοί είναι κατά γενική ομολογία ολίγον τι βόδια και κάπως ωμοί και άκομψοι στις πρακτικές τους, το ΠΑΣΟΚ είναι έτη φωτός μπροστά σε επικοινωνιακούς ελιγμούς και διπροσωπία. Λίγες μόνο μέρες μετά την νίκη του ΠΑΣΟΚ, τις διακηρύξεις του Γιωργάκη (πλέον Γιώργος) περί “αντιεξουσιαστών στην εξουσία”, τις δηλώσεις Χρυσοχοΐδη ότι “έχει φίλους αντιεξουσιαστές” (αυτοί τον έχουν;) και πως

όποιος αστυνομικός "ακουμπήσει πολίτη" θα φεύγει από το Σώμα με δική του εντολή, η κυβέρνηση έδειξε το σοσιαλιστικό στυλ καταστολής.

Με συνεχόμενες επιχειρήσεις σκούπα, στρατιωτικού τύπου κατοχή και αθρόες προσαγωγές στα Εξάρχεια, καθώς και επιχειρήσεις σκούπα εναντίον μεταναστών, ξύλο και συλλήψεις, το νεοβάπτιστο "Υπουργείο Προστασίας του Πολίτη" έδειξε πως δεν έχει τίποτα να ζηλέψει από το δεξιό προκάτοχό του. Άλλωστε το (μ)ΠΑ(τ)ΣΟΚ ξέρει καλά να εντείνει την καταστολή και ταυτόχρονα να κάνει δηλώσεις για τον εκδημοκρατισμό και το "ανθρώπινο πρόσωπο" της αστυνομίας. Τα μεγαλύτερα όργια καταστολής έχουν γίνει επί των ημερών του.

Στα πλαίσια της δημαγωγίας περί "νέων ηθών" της αστυνομίας, πρέπει να αναφερθεί και η δήλωση του Χρυσοχοΐδη πως θα απομακρύνει από την αστυνομία όσους σχετίζονται με την Χρυσή Αυγή. Φυσικά κάτι τέτοιο είναι άτοπο, μιας και το κράτος έχει ανάγκη το παρακράτος για τις βρωμοδουλειές που δεν μπορεί το ίδιο να κάνει ανοιχτά: του είναι επομένως απαραίτητο. Άλλωστε, αν σκόπευε να κάνει κάτι τέτοιο στα αλήθεια ο κύριος Χρυσοχοΐδης και ο lifestyle αριστερός υφυπουργός του θα μπορούσαν να αρχίσουν από τα πρόσφατα περιστατικά ανοιχτής συνεργασίας αστυνομίας-μαχαιροβγαλτών της Χρυσής Αυγής που έχουν καταγραφεί σε δημοσιογραφικά βίντεο και φωτογραφίες. Αλλά τι να λέμε τώρα...Απεναντίας, η αστυνομία έσπευσε να συγκαλύψει την επίθεση ομάδας ακροδεξιών εναντίον αράβων μεταναστών και των καταστημάτων τους στο Νέο Κόσμο στις 23/11, συλλαμβάνοντας κάποια από τα θύματα (!) και εκδίδοντας ανακοίνωση (που αναδημοσίευσαν αυτούσια όλα τα παπαγαλάκια των ΜΜΕ) για "συμπλοκές μεταξύ αλλοδαπών". Αξίζει να αναφερθεί ότι οι φασίστες χρησιμοποίησαν για ακόμη μία φορά αστυνομικές χειροβομβίδες κρότου-λάμψης...Την ίδια μέρα, ο ελεύθερος κοινωνικός χώρος Buena Ventura στη Θεσσαλονίκη δέχτηκε βομβιστική επίθεση με μηχανισμό μεγάλης ισχύος που περιείχε θραύσματα, βίδες και καρφιά, και ο οποίος προκάλεσε ζημιές σε παρακείμενα σπίτια και οχήματα σε ακτίνα 15 μέτρων. Κατά τύχη δεν περνούσε κάποιος και δεν υπήρχαν θύματα. Θα ακολουθήσουν ο εμπρησμός του στεκιού μεταναστών στα Χανιά στις 16.12.09 (οι δράστες υπέγραψαν με σβάστικα στον τοίχο του στεκιού), επίθεση με γκαζάκια στον κοινωνικό χώρο "βοτανικός κήπος" στην Πετρούπολη στις 18.12.09 και την ίδια μέρα επίθεση στον ελεύθερο κοινωνικό χώρο Δυτικών συνοικιών στην Θεσσαλονίκη.

Η νέα κυβέρνηση εντείνει την καταστολή με σκούπες και δεκάδες προσαγωγές την ίδια ώρα που μιλά για "προστασία του πολίτη". Συλλαμβάνει και παραπέμπει στη δικαιοσύνη με κακουργήματα διαδηλωτές την ώρα που αφήνει ατιμώρητους δολοφόνους αστυνομικούς. Χαρακτηριστική είναι η σύλληψη 8 διαδηλωτών με κατηγορίες σε βαθμό κακουργήματος, που συμμετείχαν σε πορεία που καλούσαν αναρχικές συλλογικότητες εναντίον του αστυνομικού τμήματος Νίκαιας στις 17/10/2009 για τη δολοφονία του 25χρονου Πακιστανού μετανάστη

Μοχάμεντ Καμράν Ατίφ. Ο Ατίφ είχε υποστεί βασανιστήρια (ξυλοδαρμούς, ηλεκτροσόκ) στο εν λόγω τμήμα και λίγες μέρες αργότερα πέθανε στο σπίτι του. Κανένας αστυνομικός δεν τιμωρήθηκε για αυτή τη δολοφονία.

Εξαγγέλλει μέτρα ένταξης των μεταναστών δεύτερης γενιάς και ταυτόχρονα εξαπολύει νέα πογκρόμ εναντίον των μεταναστών στο κέντρο της Αθήνας, τσακίζοντας δεκάδες στο ξύλο. Μιλά για αποβολή αστυνομικών που βιαιοπραγούν και την ίδια στιγμή συλλαμβάνει πολίτη που διαμαρτύρεται για τον ξυλοδαρμό μετανάστη. (Ελευθεροτυπία 20/10/2008: ο κοινωνιολόγος Δ.Π. συνελήφθη και έμεινε κρατούμενος για δύο ημέρες, όταν διαμαρτυρήθηκε βλέποντας να χτυπούν τρεις αστυνομικοί έναν Αφρικανό μετανάστη, πεσμένο μπρούμυτα, στην οδό Πανεπιστημίου).

Η ωμή, κυνική αντιστροφή της αλήθειας είναι βέβαια κάτι που το ΠΑΣΟΚ κάνει κατά κόρον και σε άλλους τομείς, πέραν της "ασφάλειας" – π.χ. στην οικονομία, όπου έχει βάλει την υπογραφή στους πλέον κατάπτυστους αντεργατικούς νόμους - ας μην ξεχνάμε ότι είναι αυτό που θεσμοθέτησε την μεσαιωνική πρακτική των υπεργολαβιών και ενοικιαζόμενων εργαζομένων τύπου Κούνεβα (νόμος Ρέππα 2956/2001), ότι είναι τα δικά του στελέχη που χρηματίζουν πρόεδροι της ΓΣΕΕ υπογράφοντας αυξήσεις του 1 ευρώ το μήνα πριν ανελιχθούν σε βουλευτές, ότι είναι αυτό που μιλούσε προεκλογικά για αποχώρηση της COSCO από το λιμάνι του Πειραιά και μετά τα γύρισε, και πόσα άλλα...

Τώρα που η όξυνση της οικονομικής εκμετάλλευσης (υπό τη δικαιολογία της "κρίσης") απειλεί με νέες κοινωνικές εκρήξεις, η ΠΑΣΟΚική δημαγωγία κερδίζει χρόνο για την πλευρά των αφεντικών. Η "σοσιαλιστική" διαχείριση και οι πολιτικοί ελιγμοί (όπως π.χ. κατάργηση του κουκουλονόμου και η αποπομπή του αρχηγού της ΕΛΑΣ μετά την προσαγωγή μελών του ΣΥΡΙΖΑ στα Εξάρχεια στη διάρκεια βιβλιοπαρουσίασης) αποτελούν καθαρά επικοινωνιακές κινήσεις αντιπερισπασμού, ώστε ο κοινωνικός έλεγχος και η καταστολή να σερβίρονται υπό το νέο κωδικό όνομα "δημοκρατία και πυγμή". Όσο όμως κι αν παραπλανούν, είναι θέμα χρόνου να (ξανα)γίνει ξεκάθαρο σε όλους ποια συμφέροντα εξυπηρετούν και στις πλάτες ποιων θα πατήσουν. Θα μας βρουν, φυσικά, απέναντί τους.

Έχει ενδιαφέρον να δούμε μερικά στοιχεία της Eurostat (Ελευθεροτυπία, 29/11/2009), σύμφωνα με τα οποία η Ελλάδα έχει ένα από τα χαμηλότερα ποσοστά "εγκληματικότητας" στην Ευρώπη. Βάζουμε τη λέξη "εγκληματικότητα" σε εισαγωγικά γιατί πιστεύουμε ότι είναι μια έννοια που παραβλέπει την ταξική διάσταση παραβατικών πράξεων – είναι επομένως μία προπαγανδιστική λέξη που επιλέγει να ονομάσει έγκλημα κάποιες κατηγορίες πράξεων, τη στιγμή που ονομάζονται νόμος, τάξη ή οικονομία συντριπτικά πολυπληθέστερες επιθετικές ενέργειες από την πλευρά της οικονομικής, πολιτικής εξουσίας και των μηχανισμών τους (π.χ. οι 150 περίπου νεκροί από εργατικά "ατυχήματα" το χρόνο ή οι εκατοντάδες πνιγμένοι μετανάστες στο Αιγαίο).

Σε κάθε περίπτωση, και σε πείσμα της τρομολαγνείας των ΜΜΕ και των πολιτικών που καθημερινά φλυαρούν για το μέγα πρόβλημα της "εγκληματικότητας" και της "ανασφάλειας" για να δικαιολογήσουν την επιβολή της αστυνομοκρατίας, είναι ενδεικτικό ότι οι δείκτες "εγκληματικότητας" έχουν παραμείνει σταθεροί τα τελευταία 20 χρόνια και η Ελλάδα είναι πολύ πίσω σε αυτό που ονομάζεται "βίαιο έγκλημα", δηλαδή σωματικές επιθέσεις, ληστείες* και σεξουαλικές παραβάσεις: το 2007 καταγράφηκαν 10.851 περιστατικά, αριθμός αστείος σε σύγκριση με τα 324.765 περιστατικά στη Γαλλία. (δηλαδή η Ελλάδα έχει 6 φορές μικρότερο πληθυσμό, αλλά 30 φορές λιγότερο βίαιο έγκλημα). Ενδεικτικό είναι επίσης ότι η Σουηδία και η Αυστρία, με μικρότερο πληθυσμό από την Ελλάδα, έχουν υπερδεκαπλάσιο αριθμό "βίαιων εγκλημάτων". Πολλαπλάσιος είναι επίσης ο αριθμός των εγκλημάτων αυτών στη Γερμανία και την Ολλανδία, ενώ πρώτη με διαφορά είναι η Αγγλία (η χώρα με τις περισσότερες κάμερες). Με εξαίρεση το Ρέικιαβικ και τη Λισαβόνα, η Αθήνα είναι η ευρωπαϊκή πρωτεύουσα με τις λιγότερες ανθρωποκτονίες, με διαφορά από τις υπόλοιπες. Μπορεί λοιπόν να είμαστε πίσω στην εγκληματικότητα, είμαστε όμως μπροστά σε μπάτσους! Η Ελλάδα έχει αναλογικά τους περισσότερους αστυνομικούς από όλα σχεδόν τα κράτη-μέλη της Ε.Ε.

Παράλληλα, αόρατο στις επίσημες στατιστικές, το οργανωμένο-κρατικό έγκλημα (οι κάθε είδους διασυνδέσεις κρατικών υπηρεσιών, αστυνομίας, κυκλωμάτων μαστροπείας, ναρκωτικών και προστασίας, τραπεζών-πλυντηρίων μαύρου χρήματος, δικαιοσύνης, κλπ.) συνεχίζει ακάθεκτο.

(άραγε τα τραπεζικά επιτόκια δανεισμού εμπεριέχονται στον ορισμό της "ληστείας";)

ο Μιχάλης και το Ρεσάλτο

Το παρακάτω κείμενο μοιράστηκε από το περιοδικό στις παρεμβάσεις αλληλεγγύης που πραγματοποιήθηκαν στην Αγία Παρασκευή και το Χαλάνδρι μετά την εισβολή στον κοινωνικό χώρο Ρεσάλτο στο Κερατσίνι.

Τα γεγονότα που σημάδεψαν τον ένα χρόνο[1] από τη δολοφονία του 15χρονου Αλέξη Γρηγορόπουλου από τον ειδικό φρουρό Επαμεινώνδα Κορκονέα και το συνεργό του Βασίλη Σαραλιώτη είναι γνωστά – αν και αγρίως κακοποιημένα και παραμορφωμένα από τα ΜΜΕ: Προληπτικό κλείσιμο της ΑΣΟΕΕ "για νέα γρίπη" ώστε να μην πραγματοποιηθεί συνέλευση φοιτητών, πάνω από 800 προσαγωγές και 100 συλλήψεις πριν και κατά τη διάρκεια των διαδηλώσεων, 6 προφυλακίσεις, ο σοβαρός τραυματισμός της 55χρονης αντιδικτατορικής αγωνίστριας Αγγελικής Κουτσούμπου καθώς και τραυματισμοί άλλων διαδηλωτών από μηχανόβιους αστυνομικούς που εφορμούσαν με μεγάλη ταχύτητα στο πλήθος των διαδηλωτών, πολλοί ξυλοδαρμοί, πολλά χημικά, μία αποτυχημένη αστυνομική σκευωρία και πολλές πετυχημένες[2], η έφοδος της αστυνομίας στο αναρχικό στέκι Ρεσάλτο στο Κερατσίνι και η σύλληψη 22 ατόμων που βρίσκονταν

1 Δε μας αρέσει η λέξη επέτειος - είναι μια λέξη που πασχίζει να επιβάλλει η εξουσία, για να εξορίσει στο παρελθόν τα ενοχλητικά για αυτήν γεγονότα, να τα ξεκόψει από τις σημερινές συνθήκες και να μας πείσει ότι δεν χρειάζεται πια αγώνας, αλλά γιορτές και καντήλια: χαρακτηριστικό το παράδειγμα της 17ης Νοέμβρη και της εργατικής πρωτομαγιάς.

2 Αναφερόμαστε στην προσπάθεια των μπάτσων να φορτώσουν μία τσάντα με μολότοφ σε φοιτητή στη Θεσ/νίκη που είχε κατέβει με τις πιτζάμες να πετάξει τα σκουπίδια. Οι μπάτσοι αναγκάστηκαν να τα μαζέψουν καθώς ένας περαστικός είχε τραβήξει βίντεο που έδειχνε καθαρά την αλήθεια. Είπαν πως επρόκειτο για...λάθος! Παρόμοια 'λάθη' γίνονται βέβαια συνεχώς, χωρίς να καταγράφονται από κάμερα...

εντός, η σύλληψη λίγο αργότερα 42 ακόμα ατόμων που κατέλαβαν το Δημαρχείο Κερατσινίου σε ένδειξη συμπαράστασης, η επίθεση της αστυνομίας σε αλληλέγγυους έξω από τα δικαστήρια Πειραιά όπου δικάζονταν όλοι οι παραπάνω.

Μία από τις σημαντικότερες παραμέτρους των ημερών ήταν η απίστευτη αθλιότητα, οι τόνοι λάσπης που εκτοξεύθηκαν από τα ΜΜΕ προκειμένου να δημιουργήσουν κλίμα πανικού και να δικαιολογήσουν την καταστολή που θα ακολουθούσε. Έτσι ακούσαμε για ''ορδές αντιεξουσιαστών που έρχονται από το εξωτερικό για να κάψουν την Αθήνα'', για ''Νύχτα Κρυστάλλων'' που ετοίμαζαν οι αναρχικοί για την Αθήνα, κτλ. Όσον αφορά το αναρχικό στέκι Ρεσάλτο, εκεί τα ΜΜΕ πραγματικά ξεσάλωσαν, αναπαράγοντας, ως συνήθως, αυτούσια την αναφορά της αστυνομίας: βάφτισαν έναν ανοιχτό κοινωνικό χώρο[3] ως ''ορμητήριο'', ''γιάφκα'', και ''παρασκευαστήριο μολότοφ''. Τα φοβερά ευρήματα ήταν 200 άδεια μπουκάλια μπύρας σε ένα χώρο που μαζεύονται τακτικά 20-30 άνθρωποι (εσείς πόσα έχετε σπίτι σας;) και ένα μπιτόνι κηροζίνη για τη σόμπα!! Μίλησαν επίσης για χειροβομβίδα κρότου-λάμψης, αποκρύπτοντας ότι επρόκειτο για σκασμένο δακρυγόνο, από αυτά δηλαδή που εύκολα μπορεί κάποιος διαδηλωτής να περισυλλέξει από το δρόμο, μιας και τα

Η Αγγελική Κουτσούμπου μετά τον εμβολισμό της από μηχανή της αστυνομίας. Μόλις ο γιατρός Δημήτρης Γεωργίου έσκυψε να της δώσει πρώτες βοήθειες και δήλωσε την ιδιότητά του, ο μοτοσικλετιστής φονιάς τον φιλοδώρησε με χτύπημα του γκλομπ στο κεφάλι και το μπράτσο, στέλνοντας κι αυτόν στο νοσοκομείο.

3 Το κοινωνικό-πολιτικό-πολιτισμικό στέκι Ρεσάλτο (Ερμού 9, Κερατσίνι) λειτουργεί από τον Ιούνη του 2005 και δραστηριοποιείται στις περιοχές Κερατσινίου, Νίκαιας, Δραπετσώνας και Περάματος, γύρω από τα ζητήματα ‚του κοινωνικού ελέγχου, της μισθωτής σκλαβιάς, του ασφαλιστικού, των ‚εργατικών ατυχημάτων’, του εκπαιδευτικού ζουρλομανδύα, του ρατσισμού, του σεξισμού, του εγκλεισμού, των ναρκωτικών, της οικολογικής καταστροφής, της καπιταλιστικής ανάπλασης , της αλληλεγγύης σε φυλακισμένους αγωνιστές’. Έχει πραγματοποιήσει αρκετές εκδηλώσεις και διαδηλώσεις σχετικά με τις άθλιες εργατικές συνθήκες και τα θανατηφόρα ‚εργατικά ατυχήματα’ στη Ναυπηγο-επισκευαστική ζώνη Περάματος, την ‚ανάπλαση’ του πρώην εργοστασίου λιπασμάτων στη Δραπετσώνα, την επίθεση με βιτριόλι εναντίον

ΜΑΤ τα πετάνε αθρόα μέσα στο πλήθος. Τι κι αν αποδείχτηκε ότι η χειροβομβίδα ήταν ένα σκασμένο δακρυγόνο; Κανένα σχεδόν κανάλι ή εφημερίδα δεν το ανέφερε, ο ίδιος ο Χρυσοχοΐδης όχι μόνο δε βγήκε να ανασκευάσει το ψεύδος αλλά συνέχισε να το επαναλαμβάνει[4]. Τι και αν τίποτα από αυτά δεν στέκει στο δικαστήριο; Τα ΜΜΕ έχουν βγάλει την απόφασή τους ότι επρόκειτο για "γιάφκα" (αλήθεια, ποιος ηλίθιος πιστεύει ότι κάποιος θα χρησιμοποιούσε έναν ανοιχτό χώρο με όνομα και διεύθυνση για τέτοιους σκοπούς;)

Οι επαγγελματίες ψεύτες της τηλεόρασης μίλησαν και για καταστροφές που προκάλεσαν οι αλληλέγγυοι στο Δημαρχείο Κερατσινίου, παίζοντας και ξαναπαίζοντας διαρκώς πλάνα από δύο αναποδογυρισμένες καρέκλες! (για την ιστορία, το δημοτικό συμβούλιο Κερατσινίου εξέδωσε ανακοίνωση, σύμφωνα με την οποία δεν είχε γίνει καμία ζημιά στο Δημαρχείο – ούτε αυτό απασχόλησε τα ΜΜΕ). Αποκορύφωμα ήταν η συνέντευξη του Χρυσοχοΐδη στον γνωστό επηρμένο καραγκιόζη Πρετεντέρη: ο Υπουργός είχε έναν επιτηδευμένο κόμπο στη φωνή, παρομοίασε τους αναρχικούς με "φασίστες", σχεδόν έκλαψε για το χαμό του 15χρονου, είπε ότι η εισβολή στο Ρεσάλτο και οι προληπτικές συλλήψεις γλίτωσαν την Αθήνα από 100 εμπρηστικές επιθέσεις (θα μας ενδιέφερε να μάθουμε το μαθηματικό μοντέλο που χρησιμοποίησαν για να βρουν τον αριθμό!) και δήλωσε με τρεμάμενη φωνή πως δεν θα δίσταζε να κάνει και 2000 προληπτικές συλλήψεις αν χρειαστεί. Είχε όλα τα χαρακτηριστικά της νεύρωσης.

Σε ένα πρώτο επίπεδο, τα γεγονότα αυτά σηματοδότησαν, για ακόμη μία φορά, την καταστρατήγηση των ορίων της αστικής νομιμότητας, την υπέρβαση του νομικού πλαισίου με βάση το οποίο (υποτίθεται ότι) λειτουργεί η εξουσία και οι μηχανισμοί της. Οι προληπτικές συλλήψεις, η εγκληματική επίθεση της αστυνομίας με μηχανές εναντίον συγκεντρωμένου πλήθους, η εισβολή στο Δημαρχείο χωρίς την έγκριση του δημοτικού συμβουλίου, η σύλληψη και η απόδοση κατηγοριών σε ανθρώπους που απλά βρίσκονταν σε ένα στέκι, αποτελούν κατάφωρες παραβιάσεις των δικών τους νόμων. Στο όνομα της "ασφάλειας" και της "πάταξης της ανομίας" όμως όλα επιτρέπονται – όπως και στη χούντα άλλωστε. Όσοι νομίζουν ότι αυτά αφορούν μόνο κάποιους άλλους, φοβόμαστε ότι σύντομα θα διαψευστούν.

Σε ένα δεύτερο και ουσιαστικότερο επίπεδο,

της Κωνσταντίνας Κούνεβα, το θάνατο του 25χρονου Πακιστανού μετανάστη Μοχάμεντ Καμράν Ατίφ έπειτα από βασανιστήρια στο αστυνομικό τμήμα Νίκαιας, τις άθλιες συνθήκες για τους μετανάστες στο κέντρο μεταγωγών της Πέτρου Ράλλη, κ.α. Εκδίδει την ομώνυμη εφημερίδα, ενώ το blog του είναι το anarxiko-resalto.blogspot.com

4 Πώς το' λεγε ο Γκέμπελς; Λέγε, λέγε, κάτι θα μείνει...

τα γεγονότα αυτά δείχνουν μία αγωνιώδη προσπάθεια της εξουσίας για την απομόνωση και την από-ιδεολογικοποίηση του αναρχικού χώρου, αλλά και όσων επιλέγουν να εκφράσουν δυναμικά και χωρίς επίσημες θεσμικές διαμεσολαβήσεις την διαμαρτυρία τους. Αυτό που επιχειρήθηκε με μανία από υπουργούς και ΜΜΕ ήταν να πειστεί η κοινωνία ότι αναρχικός ίσον εγκληματίας και αναρχικό στέκι ίσον παρασκευαστήριο μολότοφ. Αυτό που επιχειρήθηκε ήταν η δημιουργία φόβου, η παρουσίαση των εχθρών της εξουσίας ως εχθρών της κοινωνίας. Προσπάθησαν να κατασκευάσουν έναν μπαμπούλα, ένα νέο εσωτερικό εχθρό, γιατί τρέμουν την συνάντηση της ογκούμενης λαϊκής δυσαρέσκειας με τον λόγο και τις πρακτικές των αναρχικών. Η λειτουργία τοπικών στεκιών αναρχικών (συχνά από κοινού με αγωνιζόμενους ανθρώπους άλλων ιδεολογιών) σε πολλές γειτονιές της Αθήνας, της Θεσσαλονίκης και σε πλήθος επαρχιακών πόλεων, η δημιουργία συνελεύσεων γειτονιάς, η σύνδεση του αναρχικού λόγου με τα διάφορα τοπικά και περιβαλλοντικά προβλήματα, η δημιουργία σωματείων βάσης με αντι-ιεραρχικά χαρακτηριστικά, είναι κάτι που όντως τρομάζει τόσο την οικονομικό-πολιτική εξουσία, όσο και τους διάφορους ξεπουλημένους κομματικοδίαιτους συνδικαλιστές. Δεν έχουν άδικο που φοβούνται και ρίχνουν λάσπη: η επιδείνωση της οικονομικής κατάστασης του μεγαλύτερου μέρους του πληθυσμού, οι απολύσεις, το ασφαλιστικό, η διαφθορά, η αστυνομική βία, η υποβάθμιση της ζωής και του περιβάλλοντος αποτελούν σημεία που αν συνδεθούν μεταξύ τους, αποκαλύπτουν την εχθρική προς τον άνθρωπο και το περιβάλλον φύση του καπιταλισμού. Αποτελούν σημεία που κάνουν τον αναρχικό λόγο πιο επίκαιρο από ποτέ.

Μικρή αναφορά στη βία

Όσον αφορά τη βία καθ' εαυτή: το κράτος θέλει να έχει το μονοπώλιο στην άσκησή της, και όταν οι από κάτω αποφασίζουν να πάψουν να το παίζουν θύματα και να αντεπιτεθούν, δηλώνει υποκριτικά ότι "καταδικάζει τη βία από όπου και αν προέρχεται". Οι χιλιάδες βασανισμένοι και σκοτωμένοι από την αστυνομία, οι σκοτωμένοι στα σύνορα μετανάστες, οι έγκλειστοι των φυλακών και οι διαδηλωτές γνωρίζουν από πρώτο χέρι τί σημαίνει κρατική βία. Η άρνηση της βίας ως ένα από τα μέσα του λαϊκού κινήματος είναι πέρα για πέρα ανιστόρητη: ακόμα και η ίδια η Γαλλική Επανάσταση, που έφερε τους αστούς στο προσκήνιο της ιστορίας, ήταν ένα απέραντο ποτάμι αίματος.

Ένα σύνηθες επιχείρημα που ακούμε είναι ότι οι "κουκουλοφόροι" καταστρέφουν την περιουσία του κοσμάκη. Κατ' αρχάς, αυτό είναι ψέμα: οι συνήθεις στόχοι είναι η αστυνομία, οι τράπεζες και καταστήματα πολυεθνικών – που καταστρέφουν ανθρώπους και φύση. Φυσικά το Δεκέμβρη του 2008, όπου υπήρξε έκρηξη οργής και εξέγερση με τη συμμετοχή πολλών διαφορετικών ανθρώπων, χτυπήθηκαν και κάποια μικρομάγαζα (έσπασαν δηλαδή κάποιες τζαμαρίες, δεν "καταστράφηκαν" όπως ωρύονται οι μυθομανείς των ΜΜΕ). Είναι σαφές ότι κάτι τέτοιο είναι ξένο προς εμάς. Η συσσωρευμένη όμως οργή από χρόνια αδικίας και αυθαιρεσίας θα έχει ανεξέλεγκτα χαρακτηριστικά, είτε το θέλουμε είτε όχι. Τα ΜΜΕ και το ΚΚΕ αρέσκονται να μιλούν για "εξέγερση με κοινωνικά αίτια" όταν πρόκειται για κάτι που συμβαίνει μακριά, π.χ. στα προάστια του Παρισιού, όταν όμως πρόκειται για τα μέρη μας, το γυρίζουν σε "κουκουλοφόρους υποκινούμενους από σκοτεινά συμφέροντα" και άλλες ασυναρτησίες.

Εν κατακλείδι: η βία δεν είναι ούτε αυτοσκοπός, ούτε φετίχ: είναι μια πραγματικότητα. Όσοι εξαντλούν τη "μη-βία" τους στο να καταδικάζουν τη βία των διαδηλωτών και τις σπασμένες βιτρίνες τραπεζών, σε όσους αυτή η βία φαίνεται παράλογη και "τυφλή" μιας και ζούμε σε μια "δημοκρατική" κοινωνία, τότε μάλλον θεωρούν φυσική τη βία της αστυνομικής αυθαιρεσίας και των "εργατικών ατυχημάτων", τη βία της ανασφάλιστης εργασίας και του βασικού μισθού, τη βία της περιβαλλοντικής καταστροφής, τους πολέμους και το θάνατο χιλιάδων "άλλων". Μερικές φορές, το να μην κάνεις τίποτα είναι το πιο βίαιο πράγμα.

Για τις νέες κοινότητες ταξικού και κοινωνικού αγώνα

Ευτοπική κοινότητα αγώνα, Απρίλης 2009

Για χρόνια τώρα ο κυρίαρχος λόγος των πολιτικών ελίτ και των εξαρτημένων κονδυλοφόρων τους προσπαθούσε να πείσει για την αναγκαιότητα να ελαστικοποιηθούν οι εργασιακές σχέσεις, να μειωθούν οι κοινωνικές παροχές και να ιδιωτικοποιηθούν τομείς παροχής υπηρεσιών μέχρι πρότινος υπό κρατικό έλεγχο, προκειμένου η εθνική οικονομία να καταστεί πιο ανταγωνιστική. Ελαστικά ωράρια, μαύρη ανασφάλιστη εργασία, ουσιαστικά ανεξέλεγκτες απολύσεις, περικοπές των πραγματικών μισθών στο δημόσιο και στον ιδιωτικό τομέα, υποαπασχόληση και ανεργία αποτέλεσαν τα όπλα στην ολομέτωπη επίθεση που το κεφάλαιο είχε εξαπολύσει εναντίον της κοινωνίας με σκοπό την αύξηση της κερδοφορίας και την ενίσχυση της συσσώρευσης. Αυτή ήταν, όπως όλοι γνωρίζουν, η πραγματικότητα πίσω από τη θεαματική αύξηση των ρυθμών ανάπτυξης της ελληνικής οικονομίας τα προηγούμενα χρόνια. Και το αποτέλεσμα, πέρα από την ευημερία των δεικτών και τα γεμάτα πορτοφόλια των καπιταλιστών, ήταν η βαθμιαία έως και ραγδαία προλεταριοποίηση και η εντεινόμενη υποτίμηση της εργασίας και της ζωής σημαντικών τμημάτων της ελληνικής κοινωνίας, όπως οι νεολαίοι, οι μετανάστες αλλά και οι εργαζόμενοι σε πολλούς «προβληματικούς» κλάδους της παραγωγής. Το εκπαιδευτικό σύστημα εν γένει –μια πτυχή μόνο του οποίου είναι το σχολείο και το πανεπιστήμιο- έσπευσε να προσαρμοστεί στις εξελίξεις αυτές, ενίοτε και να τις καθοδηγήσει: η βασική φιλοσοφία των συνεχών εκπαιδευτικών μεταρρυθμίσεων ήταν η επιβολή της εντατικοποιημένης εργασίας εκπαιδευόμενων και εκπαιδευτών ως μέσου πειθάρχησης, ελέγχου και ενσωμάτωσης. Είναι αυτή η εντατικοποιημένη εργασία εντός και εκτός σχολείου που κλέβει το χρόνο των εφήβων και των νέων και ως τέτοια γίνεται αντιληπτή. Το σχολείο σε τίποτα πια δε θυμίζει ένα χώρο παιδείας αλλά ένα χώρο σκληρής δουλειάς. Όχι άδικα, ο μαθητής θεωρείται ο σκληρότερα εργαζόμενος στην ελληνική επικράτεια.

Την ίδια περίοδο συντελέστηκε και μια πρωτοφανής, για τα ελληνικά τουλάχιστον δεδομένα, υποβάθμιση της ποιότητας ζωής: η ανάγκη διαρκούς επέκτασης του κεφαλαίου οδήγησε σε μια τεραστίων διαστάσεων λεηλασία του φυσικού περιβάλλοντος ενώ μεγάλα τμήματα του όποιου «ελεύθερου» αστικού χώρου αποτέλεσαν πεδίο δράσης των εργολάβων και της βιομηχανίας της διασκέδασης.

Η καπιταλιστική αναδιάρθρωση των δύο τελευταίων δεκαετιών αναπόφευκτα βρέθηκε αντιμέτωπη με άλλοτε ισχυρότερες και άλλοτε ασθενέστερες αντιστάσεις: απεργίες για τις εργασιακές σχέσεις και το ασφαλιστικό και αλλεπάλληλα κινήματα κατά των εκπαιδευτικών μεταρρυθμίσεων συνοδεύτηκαν από πολυάριθμες κλαδικές κινητοποιήσεις, ακόμη και σε «νέους» χώρους εργασίας (π.χ. κούριερ) αλλά και από σημαντικές τοπικές κινήσεις εναντίωσης στην υποβάθμιση της ποιότητας ζωής. Κινήσεις αντίστασης που, όπως ήταν φυσικό, χαρακτηρίστηκαν από στρεβλώσεις και αδυναμίες και σε μεγάλο βαθμό δεν συναντήθηκαν, αλλά απέδειξαν ότι ο κοινωνικός – ταξικός αγώνας παραμένει ζωντανός και έθεσαν όρια στην καπιταλιστική αναδιάρθρωση. Η εξέγερση του Δεκεμβρίου αποτέλεσε στο πλαίσιο αυτό την έκρηξη μιας συσσωρευμένης οργής για την καθημερινή λεηλασία της ζωής από μια εξουσία πολιτικά και ιδεολογικά χρεοκοπημένη. Ήταν μια αυθεντικά λαϊκή εξέγερση. Ξέσπασε από ένα τυχαίο (βέβαια όχι απρόβλεπτο) γεγονός που συμπύκνωνε και εξέφραζε με τον πλέον ακραίο τρόπο την υποτίμηση της ζωής από τη βαρβαρότητα κάθε λογής εξουσίας. Επεκτάθηκε σε όλη την Ελλάδα και συσπείρωσε ανθρώπους διαφορετικής ηλικιακής και κοινωνικής προέλευσης. Εκφράστηκε αυθόρμητα, βίαια, ενίοτε και τυφλά. Για όσους σάστισαν με την έκταση της εξέγερσης υπενθυμίζουμε απλώς, περιοριζόμενοι σε ορισμένα πρόσφατα γεγονότα, τη

μαζικότητα του πολέμου στο Ιράκ το 2003 και εναντίον της ασφαλιστικής μεταρρύθμισης Γιαννίτση το 2001, του πολέμου στο Ιράκ το 2003 και εναντίον της μεταρρύθμισης του πανεπιστημίου και του άρθρου 16 το 2006 – 2007. Πέρα από τα άμεσα αίτια στο δρόμο έβρισκε συχνά ανταπόκριση ο πόθος επανασύστασης της ανθρώπινης κοινότητας ενάντια σε κάθε λογής εξουσία.

Το Δεκέμβρη αυτός ο πόθος γέννησε την κατάληψη δημόσιων και δημοτικών κτηρίων και τη σύγκληση λαϊκών συνελεύσεων. Άλλωστε, κάθε φορά που αναπτύσσονται αυθεντικά λαϊκά κινήματα οι εξεγερμένοι ή οι επαναστατημένοι άνθρωποι εγκαθιδρύουν δομές άμεσης δημοκρατίας και αυτοοργάνωσης (τομείς στο Παρίσι του 1789, παρισινή Κομμούνα το 1871, εργατικά συμβούλια, κολεκτίβες στην Ισπανία, ζαπατιστικές κοινότητες στο Μεξικό). Η πρακτική αυτή αποτέλεσε μια προωθημένη πολιτική πρόταση της εξέγερσης, στην πραγματικότητα ήταν η μόνη που ανταποκρινόταν στο γνήσιο λαϊκό της χαρακτήρα. Έφερα δυνητικά στο πεδίο της δημόσιας συζήτησης το σύνολο των πολιτικών και κοινωνικών ζητημάτων που η εξέγερση έθετε, και μάλιστα σε συνθήκες αδιαμεσολάβητης επικοινωνίας. Ανέδειξε γενικότερα ζητήματα (αλληλεγγύη στους προφυλακισμένους της εξέγερσης και στην εργάτρια Κ. Κούνεβα) και άλλοτε θέματα τοπικού ενδιαφέροντος. Αποτέλεσε τη φυσική διέξοδο των ανθρώπων που συγκλονιζόμενοι από τα γεγονότα του Δεκέμβρη αποφάσισαν να μην επιστρέψουν κουρασμένοι στα σπίτια τους αλλά να βρουν τρόπους συνέχισης ενός αγώνα που οι ίδιοι ξεκίνησαν. Αυτή η πρακτική όχι μόνο δεν σταμάτησε να υπάρχει αλλά μάλιστα έχει εξαπλωθεί σε πολλές γειτονιές της Αθήνας. Οι συνελεύσεις αυτές βασίζονται στις αρχές της αυτοοργάνωσης και της άμεσης δημοκρατίας και λειτουργούν αντιιεραρχικά επιτρέποντας σε όλους να συμμετάσχουν επί ίσοις όροις. Καταργούν στην πράξη τους ψεύτικους διαχωρισμούς, είναι ακηδεμόνευτες και αναδεικνύουν τα ελευθεριακά χαρακτηριστικά της εξέγερσης αφού σε αυτές συνοψίζεται η επιθυμία των ανθρώπων να καθορίσουν οι

ίδιοι τις τύχες τους. Οι δομές αυτές δραστηριοποιούνται ενοποιητικά στις γειτονιές, ανασυστήνουν μια κοινότητα γύρω από το χώρο κατοικίας, καλούν τους πολίτες να άρουν τον έλεγχο του δημόσιου χώρου από το κράτος και τις τοπικές αρχές μέσα από την επανοικειοποίηση της έννοιας του δημόσιου.

Θεωρούμε ότι η γενικευμένη άρνηση του υπαρκτού που εκδηλώθηκε το Δεκέμβρη μπορεί να αποτελέσει την αφετηρία μιας μακροχρόνιας περιόδου συνολικής αμφισβήτησης. Είναι σαφές πως για εμάς το πρόβλημα δεν είναι η αστυνομία, δεν είναι η «κρίση» του εγχώριου πολιτικού συστήματος, δεν είναι καν η οποιαδήποτε «κρίση» γνωρίζει σήμερα ο καπιταλισμός. Το πρόβλημα είναι ο ίδιος ο καπιταλισμός και η ιεραρχική οργάνωση των κοινωνικών σχέσεων, ανεξάρτητα από τις επιμέρους μορφές που λαμβάνουν, (νεο)φιλελεύθερες ή σοσιαλδημοκρατικές. Το πρόβλημα είναι το ίδιο το γεγονός της εκμετάλλευσης, ο διαχωρισμός των ανθρώπων, η αλλοτρίωση και η έλλειψη ελέγχου πάνω στις συλλογικές μας δραστηριότητες, σε τελική ανάλυση πάνω στις ζωές μας. Αυτά είναι για εμάς τα ανοικτά ζητήματα που αφήνει ο Δεκέμβρης. Αν ο –παγκοσμιοποιημένος πλέον- καπιταλισμός αυτή τη στιγμή ενώνει τους ανθρώπους στην κοινότητα του κεφαλαίου, η απάντησή μας δεν μπορεί να είναι άλλη από την αμφισβήτηση και τελικά την επίθεση στο σύνολο των κοινωνικών σχέσεων που στηρίζουν αυτό το καθεστώς.

Στο πλαίσιο αυτό, πρέπει να αναζητηθούν λύσεις μέσα από τη δημιουργία αυτόνομων συνδικάτων βάσης, πέρα από κομματικές αναφορές που τα κρατούν δέσμια ετεροαποφασισμένων επιλογών. Συνδικάτα, τυπικά ή άτυπα, που θα λειτουργούν αντιιεραρχικά και αντιγραφειοκρατικά και μέσω αμεσοδημοκρατικών διαδικασιών θα κινητοποιήσουν ένα γνήσια λαϊκό και αυτόνομο εργατικό κίνημα που θα ενώσει τους ανθρώπους και θα πολεμήσει στην πράξη τόσο τον συντεχνιασμό όσο και την ιδιώτευση.

Όσοι από εμάς αντιλαμβανόμαστε τόσο τη χρεοκοπία του κομματικοποιημένου συνδικαλισμού όσο και τη βαρβαρότητα της εργοδοτικής επίθεσης, οφείλουμε να δημιουργήσουμε ή και να ενισχύσουμε τέτοιες δομές σε όλους τους χώρους εργασίας, από τα εργοστάσια και τα σχολεία ως τα γραφεία, τα καταστήματα και τις δημόσιες υπηρεσίες. Δομές που θα δρουν γνωρίζοντας ότι η επίθεση σε μια κατηγορία εργαζομένων είναι επίθεση σε όλους και ότι η νίκη του ενός είναι νίκη της κοινωνίας. Δομές που θα δρουν αλληλέγγυα και θα φροντίζουν για την ενίσχυση των πιο αδύναμων κομματιών.

Χρειαζόμαστε λοιπόν κοινότητες ταξικού και κοινωνικού αγώνα που θα καλλιεργήσουν το έδαφος για να ανθίσουν οι σπόροι αυτής της αμφισβήτησης. Νέες κοινότητες που θα ριζώσουν στους τόπους του κοινωνικού γίγνεσθαι, στις συνοικίες, στις γειτονιές, στις επιχειρήσεις και στις εταιρίες. Κοινότητες που θα απευθύνονται στους ομήρους των δανείων, σε όσους υποφέρουν από την απελπιστική ακρίβεια στα καθημερινά αγαθά, σε όσους βιώνουν τα αδιέξοδα της εντατικοποιημένης και αλλοτριωτικής εργασίας. Κοινότητες που θα θέσουν αυτά ακριβώς τα ζητήματα με γλώσσα αυθεντική και χωρίς ιδεολογικές αγκυλώσεις, που δε θα διστάσουν να προωθήσουν και συγκεκριμένα ενοποιητικά αιτήματα, σίγουρα όμως κοινότητες που θα μιλήσουν για τη ζωή συνολικά και θα επιχειρήσουν να αναπλάσουν τον κοινωνικό ιστό στη βάση της αλληλεγγύης του αγώνα.

Κάτω τα χέρια από το Ρεσάλτο και από όλα τα στέκια και τις καταλήψεις

